

ΔΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ
Μεγάλου Υμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ
ΚΑΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΡΗΝῃ ΑΓΙΩΝ

Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυρήνης
ΑΘΗΝΑΙ 2014

ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΡΗΝΗ ΑΓΙΩΝ

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

Διορθώσεις ύμνολογικῶν κειμένων:
Παρέση Τσιρίδου-Μπούσια, φιλόλογος

ISBN: 978-9963-2926-1-5

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἄρδηντος 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

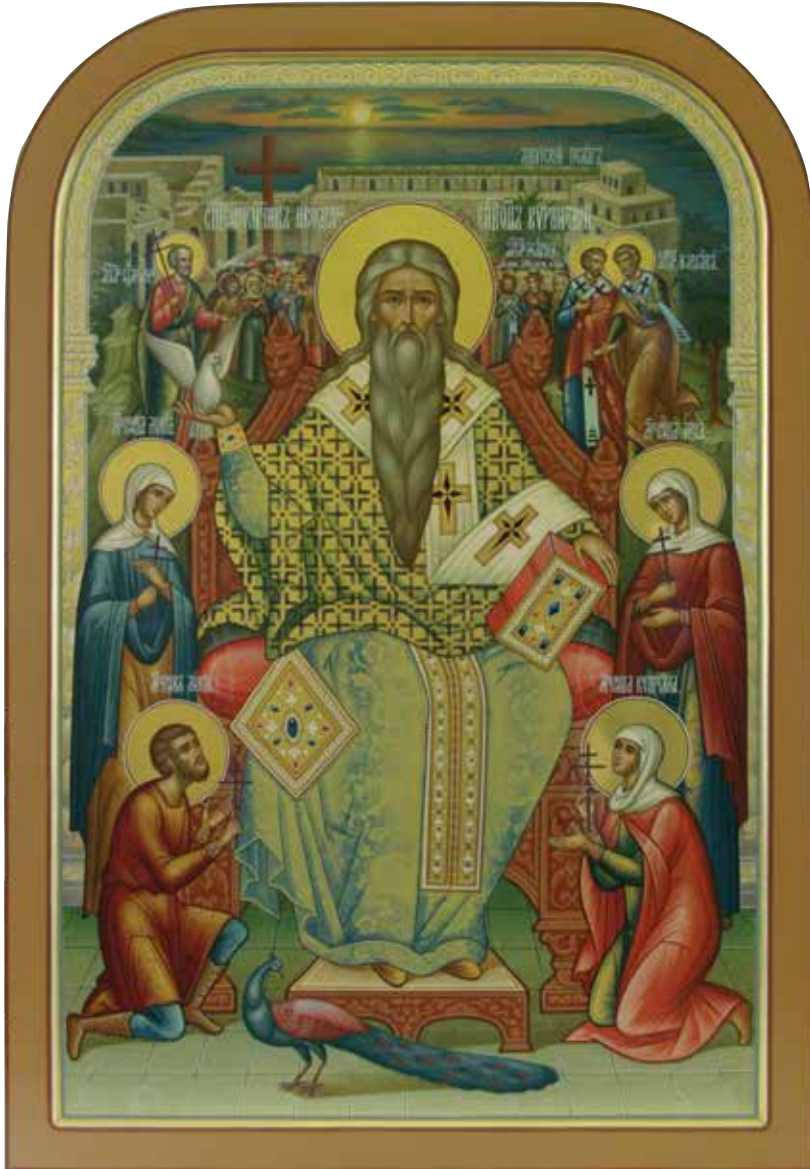
ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ
ΚΑΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΡΗΝΗ ΑΓΙΩΝ

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια,
Μεγάλου Ύμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Πρόλογος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυρήνης,
κ.κ. Ἀθανασίου

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΗΝΗΣ

Η Θεία Ἀκολουθία ἥδε τῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυρήνης Ἀγίων, τῶν τε γνωστῶν ἡμῖν καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Θεὸς οἶδεν, ἀφιερῶνται ἐπὶ τιμῇ τοῖς μακαρίᾳ τῆ λήξει γενομένοις, ἀοιδίμοις προκατόχοις ἡμῶν ἐπισκόποις Κυρήνης. Ἐξόχως δὲ τῷ Μακαριωτάτῳ Πάπᾳ καὶ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, κ.κ. Θεόδῳρω τῷ Β΄, καὶ τῷ παρεσχάτως κατακοσμήσαντι τὴν ἐπισκοπὴν Κυρήνης.

† Ὁ Κυρήνης Ἀθανάσιος

✠ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Παῖδες Ἀλεξανδρείας ἀναλάμασι

Ἐν περιχαρεία πνευματικῆ προλογίζομεν τὴν Ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἐν Κυρήνῃ διαλαμπάντων ἁγίων, τὴν ἐκδοθείσαν ἀγαθῇ φιλοτιμίᾳ καὶ εὐλαβικῇ προθέσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυρήνης κυρίου Ἀθανασίου. Ἡ θεμελιωθείσα παρὰ τοῦ, ἐκ Κυρήνης ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν, Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου καὶ κοσμηθεῖσα τῷ τοῦ μαρτυρίου στεφάνῳ Ἀλεξανδρινῇ Ἐκκλησίᾳ διήλθεν τὴν ἱστορικὴν διαχρονίαν, τετηρηκυῖα τὴν γνησίαν Ἀποστολικὴν παράδοσιν ἀλώβητον καὶ ἐσχηκυῖα τὴν Κυρήνην ὡσπερ περικλεῖς Παλλάδιον, παραγοχὸν θεηγόρους τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐκφάντορας, οἱ ὡς πλατύρροιοι ποταμοὶ, κατήρδυσαν τὴν οἰκουμένην καὶ, ὡς λαμπροφανῆς ἀστέρων χορὸς, ἐλάμπρυναν τὸν πολύφωτον τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐρανόν.

Ἡ παρούσα ἐκδοσις, γεραίρουσα τοὺς ἁγίους τῆς κυρηναϊκῆς γῆς, τοὺς διασώσαντας τὸ κατὰ φύσιν καὶ ἀνεληλυθότας εἰς τὸ ὑπὲρ φύσιν, θέτει πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν παράδειγμα ψυχοφελές τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, οὐχὶ ὡς οὐτοπίαν, ἀλλὰ ὡς πραγματικότητα ἀπαιτοῦσαν ἀγῶνας καὶ αὐταπάρνησιν. Τῆς παρουσίας τῶν ἁγίων εἰς τὴν ζωὴν καὶ πνευματικὴν πορείαν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀναγκαίας οὐσης, ἡ παρούσα λειτουργικὴ ἐντρόφηση εἰς τὴν βιοτὴν καὶ τὸ μαρτύριον αὐτῶν ἀναψυχεῖ τὰς ἡμέτερας ψυχὰς καὶ νοηματοδοτεῖ τὴν προσωπικὴν ἡμῶν μαρτυρίαν ἐν τῷ πνευματικῷ γεωργίῳ τῆς Ἀφρικής.

Ὅθεν ἐκθύμως συγχαίρομεν τῶ, ἐκδίδοντι τοῖς αὐτοῦ ἀναλάμασι τὴν Ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἐν Κυρήνῃ διαλαμπάντων ἁγίων, Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κυρήνης κυρίῳ Ἀθανασίῳ καὶ ἀπονέμομεν αὐτῷ τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐχὴν, ἐπικαλούμενοι ἐπ' αὐτὸν τὰς πρὸς Θεὸν πρεσβείας τοῦ Ἐφόρου ἡμῶν ἁγίου Μάρκου.

Ἐκ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει
τῆς Ἀλεξανδρείας
τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 2013

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐν δού χάριτι Θεοῦ καὶ εὐχαῖς τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίου, Κυρίου Θεοδώρου Β', χρηματίσαντος Ἐπισκόπου Κυρήνης, παραδέδοται τύποις ἡ Ἀκολουθία πάντων τῶν διαλαμψάντων Ἁγίων τῆς Ἁγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Κυρήνης, τῆς τε πρώτης ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν οἷς ἀρχηγέται ἐχρημάτισαν οἱ Ἀπόστολοι Μάρκος, Σίμων καὶ Λούκιος, καὶ τῆς μετέπειτα ἐν Λιβύῃ, ἐν οἷς προεξάρχει ἡ μορφή τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, προκατόχου ἡμῶν, ἱερῶ πόθῳ ζητηθεῖσα καὶ πολλῇ κατανύξει συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ὑμνογράφου τοῦ Θρόνου τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου μουσικολογιωτάτου Κυρίου Χαραλάμπους Μπούσια. Χάριτας ὡς πλείστας ὁμολογοῦμεν τῷ λίαν πεφιλημένῳ ἀδελφῷ Χαραλάμπει Μπούσια, ὅστις τῇ ὀξεῖᾳ γραφῇ αὐτοῦ ἐπαρρησιάσατο ἐγκωμίους ὕμνους τὸ πνευματικὸν κάλλος τῶν ἀκαθαιρέτων στύλων τῆς Κυρήνης, οἵτινες, ὡς παραδείσια μυρίβνοα ἄνθη, κοσμοῦσι καὶ κλεῖζουσι τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν παλαίφατον καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κυρήνης.

Ἔστι Κυρήνη πόλις διαβόητος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Ἔστι καὶ Κυρήνη Ἐπισκοπή, διαλάμψασα πάλαι ἐν ἀγιότητι Χριστοῦ καὶ ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς κληρωθεῖσα ἡμῖν κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος.

Ἡ Κυρήνη ὑπῆρξεν ἑλληνικὴ πόλις, ἰδρυθεῖσα δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λιβύης ὑπὸ ἀποίκων ἐκ τῆς νήσου Θήρας κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ἑβδόμου π.Χ. αἰῶνος. Κατὰ τὴν ἱστορικὴν διαδρομὴν αὐτῆς ἐδέχθη καὶ ἄλλους Ἑλληνας ἀποίκους ἐκ διαφόρων μερῶν. Εὐημερήσασα, ἴδρυσεν καὶ αὐτὴ ἐν τῇ περιοχῇ νέας πόλεις, ὅπως τὴν Βάρκαν καὶ τὰς Εὐεσπερίδας. Τὸ ὄνομα τῆς Κυρήνης ἐπιζῆ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ σημερινοῦ χωρίου Grennah. Τὸ ὄνομα τῆς περιοχῆς Κυρηναϊκὴ ἐπιζῆ μέχρι σήμερον ἐν τῇ διεθνεί χαρτογραφίᾳ.

Τῷ 525 π.Χ. ἡ Κυρήνη κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, καὶ ἀπετέλεσε μέρος τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀκολουθῶν ἡ ἑλληνοπρεπεστάτη νύμφη τοῦ Βαρβαρικοῦ (ἢ ἄλλως Μαρμαρικοῦ) Πόντου προσηρτήθη ἐν τῇ οἰκουμένη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὅταν τὸ κράτος διεμοιράσθη εἰς τοὺς διαδόχους, ἡ Κυρήνη συμπεριελήφθη εἰς τὸ κράτος τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου. Ἐπὶ Πτολεμαίου Α΄ τοῦ Σωτῆρος ἐγκατεστάθησαν ἐν Κυρήνῃ πολλοὶ Ἑβραῖοι, προερχόμενοι ἐξ Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ Πτολεμαίου Β΄ τοῦ Εὐεργέτου οἱ Κυρηναῖοι μετεκάλεσαν τοὺς φιλοσόφους Ἐκδηλον καὶ Δημοφάνη, οἵτινες συνέταξαν ὁμοσπονδιακὸν σύστημα διοικήσεως τῶν πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας καὶ ἀνεκήρυξαν εἰς ἰδιαιτέραν πόλιν τὸν λιμένα τῆς Κυρήνης, ὀνομασθεῖσαν Ἀπολλωνίαν.

Πέντε ὑπῆρξαν αἱ σημαντικαὶ πόλεις τῆς Κυρηναϊκῆς, ὅθεν

αὕτη ὠνομάσθη καὶ Πεντάπολις: ἡ πρωτεύουσα Κυρήνη, ἡ Ἀπολλωνία, ἡ Ἀρσινόη Ταύχειρα, ἡ Βερενίκη καὶ ἡ Πτολεμαῖς.

Ἀπὸ τοῦ 163 π.Χ. παρεμβαίνει εἰς τὰ πράγματα τῆς Κυρήνης ἡ Ῥώμη. Τῷ 74 π.Χ. αὕτη ἀνεκήρυξε τὴν Κυρήνην εἰς συγκλητικὴν ἐπαρχίαν, ἐν ἧ ἠνώθη καὶ ἡ Κρήτη.

Τῷ 115 μ.Χ. ἡ Κυρήνη ὑπέστη μεγάλας καταστροφὰς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἑβραίων. Πάρθοι, προσηλυτισθέντες εἰς τὴν ἑβραϊκὴν θρησκείαν, ἐπανεστάτησαν κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας, καθ' ὧν ἐξεστράτευεν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πρὸς ἀντιπερισπασμὸν ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων ὑπεκίνησεν ἐπανάστασιν, ἣτις ἐξεδηλώθη σφοδρὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἐν Κυρήνῃ καὶ ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου. Μετὰ τὰς καταστροφὰς ἡ Κυρήνη οὐδέποτε ἀνέλαβε τὴν προτέραν αἴγλην αὐτῆς. Πρὸς ἀνασυγκρότησιν τῆς πόλεως ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς μετέφερε νέους ἀποίκους.

Κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα μ.Χ. ἡ Κυρηναϊκὴ ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐπαρχίαν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ, καλουμένην Libya Pentapolis (Λιβύη Πεντάπολις) ἢ Libya Superior (Λιβύη Ἄνω). Κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα μ.Χ. ἡ Κυρήνη καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Κυρηναϊκῆς ὑπέφερον ἐξ ἐπιδρομῶν νομαδικῶν φύλων τῆς ἐρήμου. Τῷ 642 μ.Χ. πᾶσαι περιῆλθον εἰς τοὺς Ἀραβας.

Ἡ Κυρήνη ὑπῆρξε πατρίς διασήμων ἀνδρῶν, διακριθέντων ἐπὶ διανοήσει καὶ γράμμασιν, οἳ οἱ ἀκόλουθοι:

Ἀρίστιππος ὁ Πρεσβύτερος. Ἀναφέρεται ὡς μαθητῆς τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς. Ἐγένετο ἰδρυτῆς τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, πρεσβευούσης τὰ δόγματα τοῦ Ἐπικούρου.

Ἀρήτη ἡ φιλόσοφος. Ἰπῆρξε θυγάτηρ τοῦ Ἀριστίππου.

διαδεχθεῖσα τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ σχολαρχίᾳ τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς.

Ἀρίστιππος ὁ Νεώτερος. Ὑπῆρξεν υἱὸς τῆς φιλοσόφου Ἀρήτης, διαδεχθεὶς τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐν τῇ σχολαρχίᾳ τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς. Ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῆς μητρός αὐτοῦ, διὸ καὶ μητροδίδακτος ἐπωνομάσθη.

Καρνεάδης. Μαθητῆς τῆς Ἀκαδημίας, ἀνέλαβεν εἶτα τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, γενόμενος ἰδρυτῆς τῆς Τρίτης ἢ Νέας Ἀκαδημίας. Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ περὶ τῶν πιθανοτήτων ἐπηρέασαν καὶ τὸν Κικέρωνα.

Καλλιμάχος. Ὑπῆρξε διδάσκαλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὑπηρέτησας καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ αὐτῆς. Συνέγραψε περὶ πλείστων θεμάτων. Ἡ Σοῦδα ἀποδίδει εἰς τοῦτον περισσοτέρους τῶν ὀκτακοσίων τόμων. Ἐν τῇ ποιήσει προὔτιμα τὰ σύντομα ποιήματα, διαφωνῶν πρὸς τὸν ἐπικὸν Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον. Συνέγραψε τὴν πρώτην γραμματολογία, ἐπιγράψας αὐτὴν: «Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν».

Ἐρατοσθένης. Ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Καλλιμάχου. Ἐζήτησεν ἐπὶ τινα ἔτη ἐν Ἀθήναις, ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου, διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τοῦ Ἀρίστωνος. Ἀπεδέχθη πρόσκλησιν τοῦ Πτολεμαίου Β΄ τοῦ Εὐεργέτου, ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν βασιλικῆς συμβούλου. Ἐγένετο διευθυντῆς τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, διαδεχθεὶς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον. Πρῶτος ἐχρησιμοποίησε περὶ ἑαυτοῦ τὸν ὄρον φιλόλογος. Συνέγραψε πλεῖστα ἔργα, κυρίως μαθηματικὰ καὶ γεωγραφικά. Ὑπελόγησε μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς καὶ ἐπεχείρησεν, ὅπως ὑπολογίσῃ καὶ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Γνωστὸν παραμένει πάντοτε τὸ κόσκινον τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς εὗρεσιν τῶν πρώτων ἀριθμῶν.

Συνέσιος. Ὑπῆρξε μαθητῆς τῆς Ὑπατίας τῆς Μαθηματικοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ γινώσκεται ὡς εὐγενῆς, νεοπλατωνικός, ρήτωρ καὶ ποιητής. Ἐπὶ βραχὺ διάστημα, τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, διετέλεσεν ἐπίσκοπος Κυρήνης-Πτολεμαΐδος.

Κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἑβραῖοι ἐκ Κυρήνης ἔχουσιν ἰδίαν Κυρήνην ἐν Ἱεροσολύμοις. Ὁ Σίμων, ὅστις ἠγγαρεύθη, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἀνερχομένου εἰς Γολγοθᾶν, ἦν Κυρηναῖος: «καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μκ ιε' 21).

Τὴν πληροφορίαν περὶ τῶν υἱῶν τοῦ Σίμωνος Κυρηναίου ἀναφέρει μόνον ὁ Κύπριος Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος, καθὰ καὶ Κυρηναῖος. Ὁ εὐαγγελιστῆς ἀναφέρει τὸν Σίμωνα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, διότι γνωρίζει τούτους ὡς οἰκείου αὐτοῦ καὶ ὡς χριστιανούς ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Ἀποστόλων. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ πατὴρ Σίμων ἠκολούθησε τοὺς Ἀποστόλους εἰς Ἀντιόχειαν καὶ οἱ υἱοὶ Ἀλέξανδρος καὶ Ῥούφος ἐπορεύθησαν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Ῥώμην. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐμαρτύρησεν ἐν Καρθαγένῃ καὶ ὁ Ῥούφος ἐχρημάτισε, πιθανῶς ἐπίσκοπος τῆς ἐνεγκαμένης τὸν πατέρα αὐτοῦ Κυρήνης. Ἁγία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἧς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μνημονεῦει ὡς μητρός Ῥούφου καὶ αὐτοῦ.

Περίοπτα κέντρα ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἀφρικῇ ὑπῆρξαν αἱ μεγαλοπόλεις Ἀλεξάνδρεια καὶ Κυρήνη. Ἡ Ῥώμη παρέλαβε τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν κυρίως ἐκ τῶν δύο τούτων κέντρων, διαπλάσασα τὸν Ῥωμαϊκόν. Διὰ τῆς Κυρήνης, ὡς συνόρου, διεδόθη ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ χριστιανικὴ θεολογία περαιτέρω καὶ εἰς τὴν λατινικὴν βόρειον Ἀφρικὴν. Ἡ ἑλληνικὴ

διανόησις καὶ ὁ νεοπλατωνισμὸς διεχύθησαν καὶ εἰς τὴν λατινικὴν βόρειον Ἀφρικὴν, ἔνθα ἀνεδείχθησαν μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Τερτυλλιανὸς καὶ ὁ Αὐγουστῖνος. Ἐκ τῆς ἐνταῦθα ἀναπτύξεως διὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιδράσεως, ἐν ἧ ἡ Κυρὴνῃ ἔχει τὸ μέρος αὐτῆς, καθιερώθη ἡ Λατινικὴ, ὡς γλῶσσα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ περιώνυμος Κυρὴνῃ ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ ζῶσα παρουσία ἑλληνισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ.

Κατὰ τὴν πρώτην Πεντηκοστὴν Ἑβραῖοι ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς παρευρίσκοντο ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διελέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρὴνῃν καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρῆτες καὶ Ἄραβες ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;» (Πρ β' 7-11).

Οἱ Κυρηναῖοι Ἑβραῖοι εἶχον ἐν Ἱεροσολύμοις ἰδίαν συναγωγὴν, ἧς τὰ μέλη συμμετέσχον ἐν τῇ καταδίκη τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου: «ἀνέστησαν δὲ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ» (Πρ στ' 9).

Ἑλληνισταὶ Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι Ἑβραῖοι, πιστεύσαντες εἰς Χριστόν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα διωγμὸν κατέφυγον εἰς Ἀντιόχειαν καὶ εὐηγγελίζοντο τοὺς ἐκεῖ ἑλληνιστάς: «οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ

τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰμὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς ἐλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν» (Πρ ια' 19-20).

Ἐκ τῶν χωρίων τούτων συνάγεται ὅτι Ἑβραῖοι τῆς διασποράς, πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἀπετέλουν πυρῆνας πίστεως ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν. Οὕτως ὑπάρχουσι χριστιανοὶ ἐν Ῥώμῃ, πρὸς οὓς ἐπιστέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἐκεῖ, καὶ πιθανῶς ἐν Κυρήνῃ, μεθ' ὧν ὁ Ἀπόστολος Μάρκος, διερχόμενος δι' αὐτῆς ἐκ Ῥώμης πρὸς Ἀλεξάνδρειαν, συνεστήσατο τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἀφρικανικῇ ἡπείρῳ.

Κρηπῖδα τῆς ἀγίας πίστεως ἡμῶν, ἐφ' ἧς τὰ πάντα ἐστήρικται, ἀποτελεῖ ἢ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ καθολικὴν μαρτυρίαν καὶ πίστιν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ἣτις εἶδεν, ἤκουσεν, ἐψηλάφησε, συνέφαγε καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ἀληθῆς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτῆς. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ἰδὼν τὴν ἀνάστασιν, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην Πεντηκοστὴν δὲν περιγράφει αὐτὴν δι' ἀνθρωπίνων ὄρων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ψαλμοῦ τοῦ Δαβίδ, καθ' ὃν ὁ Θεὸς δὲν θά ἀφήσῃ τὸν ὄσιον αὐτοῦ νὰ ἴδῃ τὴν διαφθορὰν τοῦ θανάτου ἐν τῷ Ἄδῃ, ἀλλὰ θά ἀναστήσῃ αὐτὸν εἰς αἰωνίαν ζωὴν ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ: «ὅν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ· Δαυῖδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ. Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι

δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδου οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου» (Πρ β' 24-28).

Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη εἰς συνήθη ζωὴν, ὡς οἱ ἀναστάντες ὑπ' αὐτοῦ, οἵτινες ἀπέθανον καὶ πάλιν ἀνέστη εἰς τὴν αἰώνιαν ζωὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐμφανίζεται. Δὲν ἐμφανίζεται εἰς τὰς ἐξουσίας, αἵτινες ἐδίωξαν αὐτόν, ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ ὑλικούς ὅρους ἀναστάσεως, ἀλλ' εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ, οἵτινες βλέπουν καὶ ἀναγνωρίζουσιν αὐτόν ἐκ τῶν ἔνδον, δι' ἀνοίγματος καρδιῶν καὶ ὀφθαλμῶν. Ἐμφανίζεται ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐν ἀναστασίμῳ διαστάσει, οὐχὶ ὡς ἦν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Οἱ μαθηταὶ ἐν ἀρχῇ δὲν ἀναγνωρίζουσιν αὐτόν, διότι, ὡς αὐτοὶ ὁμολογοῦσιν, ἡ μορφή αὐτοῦ ἦν ἕτερα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν οὐκ ἦσαν βλέποντες, καὶ αἱ καρδίαι αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς οὐκ ἦσαν καιόμεναι, ὅπως ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν. Ὅταν καλῆ αὐτοὺς ἐν τῇ παραλίᾳ, ὅπως συμφάγωσιν ἰχθύν, διστάζουσι, διερωπώμενοι τίς ἐστὶν οὗτος, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν γινώσκουσιν ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν: «λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· δεῦτε ἀριστήσατε. οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν σὺ τίς εἶ, εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν» (Ἰω κα' 12).

Ὁ ἀναστάς Χριστὸς δὲν δεσμεύεται ὑπὸ τῶν φυσικῶν νόμων τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου. Διὰ τῆς ἀναστάσεως ὁ Χριστὸς ἐθέωσε τὸν ἄνθρωπον, ἐλευθερώσας αὐτόν τῆς δουλείας τοῦ θανάτου. Ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Ὁ ἀναστάς Χριστὸς εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ κατὰ καινὸν τρόπον ὑπάρξεως ἐν τῇ διαστάσει τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Θεὸς ὢν, γενόμενος ἄνθρωπος, θανὼν καὶ ἀναστάς, ἐδημιούργησε νέον ὑπέρχωρον ζωῆς, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος μετέχει τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ ὑπεραιωνίου Θεοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐγνωρίσαμεν τὸν Χριστὸν ὡς ἄνθρωπον, ἀλλὰ πλέον δὲν γνωρίζομεν Αὐτὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διότι τὰ ἀρχαῖα παρῆλθον καὶ τὰ πάντα ἐγένοντο ἐν Αὐτῷ καινά: «εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν, ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (2Κο ε' 16).

Κατὰ τὰς ἐμφανίσεις Αὐτοῦ ὁ Χριστὸς συνέτρωγε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἄρτον καὶ ἄλας. Ἡ κοινὴ βρωσις ἄρτου καὶ ἄλατος θεμελιοῖ ἀρρήκτους δεσμούς. Ἡ συνάλισις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ εἰκονίζει τὸ αἰώνιον δεῖπνον τῆς καινῆς κτίσεως. Τὸ ἄλας, ὡς ἀποτελοῦν ἀντίδοτον τῆς σήψεως καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως, εἰκονίζει τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Συναλιζόμενος ὁ ἀναστάς Χριστὸς, συνάπτει διὰ καινῆς διαθήκης τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς κοινωνίαν ζωῆς πρὸς τὸν ζῶντα Θεόν: «οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου» (Πρ α' 3-4).

Τὸ ἄλας ἀποτελεῖ τὸ πιστὸν τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων: «πᾶν ἀφαίρεμα τῶν ἁγίων, ὅσα ἐὰν ἀφέλωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ Κυρίῳ, δέδωκά σοι καὶ τοῖς υἱοῖς σου καὶ ταῖς θυγατράσι σου μετὰ σοῦ, νόμιμον αἰώνιον· διαθήκη ἄλός αἰωνίου ἔστιν ἔναντι Κυρίου σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σε» (Αρ ιη' 19).

Τὸ ἄλας ἀνάγει τὰ ὑλικά εἰς ὑπερβατικὴν διάστασιν: «καὶ πᾶν δῶρον θυσίας ὑμῶν ἀλλὶ ἀλισθήσεται· οὐ διαπαύσατε ἄλας

διαθήκης Κυρίου ἀπό θυσιασμάτων ὑμῶν, ἐπὶ παντός δώρου ὑμῶν προσοίσετε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν ἄλας» (Λευ β' 13).

Τὸ ἄλας ἀποτρέπει τὸν θάνατον καὶ τὸ κακόν: «καὶ ἐξῆλθεν Ἐλισαιέ εἰς τὴν διέξοδον τῶν ὑδάτων καὶ ἔρριψεν ἐκεῖ ἄλα καὶ εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἴαμαί τὰ ὕδατα, οὐκ ἔσται ἐκεῖθεν θάνατος καὶ ἀτεκνουμένη» (4Βα β' 21).

Ἄλας εἶναι τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ἀπαύγασμα καὶ ἐχέγγυον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν: «πᾶς γὰρ πυρὶ ἀλισθήσεται, καὶ πᾶσα θυσία ἀλί ἀλισθήσεται. Καλὸν τὸ ἄλας· ἐὰν δὲ τὸ ἄλας ἀναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἄλας καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις» (Μκ θ' 49-50).

Ὁ Χριστὸς ἠυλόγησε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ καὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, ὅστις τὸν ὑπερόριον πνευματικὸν ὑπέρχωρον τοῦ Θεοῦ σημαίνει: «ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν» (Λκ κδ' 50-51).

Ὁ Χριστὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἀναλαμβάνει ἑαυτὸν παρὰ τῷ Πατρὶ, ὅθεν προῆλθεν, ἀλλὰ δὲν ἀποχωρίζεται τοῦ κόσμου. Εὐρίσκεται πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ παρουσία Αὐτοῦ σημαίνεται διὰ τῆς ἐκκλησίας, τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, δι' ὧν ἐξηγόρασε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου εἰς τὴν ὄντως ἐλευθερίαν αὐτοῦ, τῶν μυστηρίων, τῶν μαρτυρησάντων καὶ τελειωθέντων ἁγίων, τῶν λειτουργούντων καὶ ἀναφερόντων τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν Θεὸν ἐπισκόπους, τῶν θαυμάτων, τῆς εὐλογίας. Τὰ σημαίνοντα ταῦτα δὲν ὑπάγονται εἰς τοὺς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς, ἀλλὰ βιοῦνται ἔνδον κατὰ τὸν τρόπον ὑπάρξεως τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Ὡς προϋπόθεσιν τῆς θαυματουργίας ὁ Χριστὸς ἐζήτει παρὰ τῶν δεχομένων τὸ

θαῦμα Αὐτοῦ, ὅπως ὁμολογήσωσι τὴν ἔνδον συνάφειαν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν.

Σημαίνοντα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ εἶναι ἡ νεφέλη καὶ ἡ τριάς. Νεφέλη ἐπεσκίασε τοὺς μαθητάς, ὀρῶντας τὸ ἄκτιστον φῶς, ὃ περιέλαμψε τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν Αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ. Ὁ Χριστὸς εἶπε περὶ καταλύσεως καὶ οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ ἐν τρισὶν ἡμέραις καὶ ἡ ταφή αὐτοῦ λέγεται τριήμερος. Τρεῖς ἦσαν οἱ μαθηταί, οἱ ἑορακότες τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τρεῖς αἱ μυροφόροι γυναῖκες, αἱ πορευθεῖσαι λίαν πρῶτῃ εἰς τὸν τάφον καὶ πρῶται μαθοῦσαι παρ' ἀγγέλου τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Τρεῖς περιφορὰς ποιεῖται καὶ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας αὐτῆς.

Ἡ παλαίφατος καὶ ἀποστολικὴ Ἐπισκοπὴ Κυρήνης τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς χορείας τῶν ἁγίων αὐτῆς σημαίνει, ὧν ἀρχηγέτης ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς, Κυρηναῖος καὶ Κύπριος, Ἅγιος, ἔνδοξος ἀπόστολος Ἰωάννης Μάρκος, ὁ Εὐαγγελιστής. Αὕτη ἔσχε τὴν τιμὴν ὅτι ἰδρῦθη πρώτη ἐν τῇ Ἀφρικῇ, γενομένη ἀπαρχὴ τῆς σπορᾶς τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἀπέδωκε καρποφορίαν πολλαπλασίονα ἐν πάσῃ τῇ ἡπείρῳ.

Ἐν τοῖς Ἁγίοις τῆς πρώτης Κυρήνης, τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις, μνημονεύονται ἡ μήτηρ Μαρία, ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής Μάρκος, ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἀπόστολος Βαρνάβας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀριστόβουλος, ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος, ὁ ἀράμενος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἡ σύζυγος αὐτοῦ, οἱ υἱοὶ αὐτῶν Ἀλέξανδρος καὶ Ροῦφος, ὁ Λούκιος, χρηματίσας πρῶτος ἐπίσκοπος Κυρήνης, ἡ παιδίσκη Πρόδη, ὁ Ὀνησιφόρος.

Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Κυρήνης, τῇ ἐν Ἀφρικῇ, ἀνεφάνησαν Ἅγιοι, γνωστοὶ τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἄγνωστοι, οὓς οἶδεν ὁ Θεός. Ἅγιοι,

καταγόμενοι ἐκ Κυρήνης ἢ σχετιζόμενοι κατὰ τινὰ τρόπον πρὸς αὐτήν, ἀναφέρονται καὶ ἐν συγκεχυμέναις ἐξωβιβλικαῖς πηγαῖς, οὓς οἶδεν ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ Πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἀποκαλεῖ τὸν Μᾶρκον ἀνεψιὸν Βαρνάβα, συνιστῶν αὐτόν: «ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μᾶρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα - περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολὰς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δεξασθε αὐτόν» (Κολ δ' 10).

Ὁ ὄρος ἀνεψιὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ ἐδήλου τὸν ἐξάδελφον, ὡς καὶ νῦν ἐν Κύπρῳ. Ἀργότερον οὗτος ὑποκατέστησε τὸν ὄρον ἀδελφιδουῶς, τὸν δηλοῦντα τὸν υἱὸν ἀδελφοῦ. Ὁ Μᾶρκος καὶ ὁ Βαρνάβας ἦσαν ἀνεψιοί, ἥτοι ἐξάδελφοι, υἱοὶ δύο ἀδελφῶν¹. Ἐκ τῶν γονέων τυγχάνει γνωστὴ μόνον ἡ μήτηρ

1. Ἐν ταῖς ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ὁ ὄρος ἀνεψιὸς κυμαίνεται. Σημαίνει πρόσωπον ἐγγυτάτης συγγενείας, ἐξάδελφον, ἀδελφιδουῶν καὶ ἔγγονον. Ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἀνεψιοὶ εἶναι οἱ υἱοὶ ἀδελφῶν ἐν τῇ πρὸς αὐτοὺς σχέσει, ὡς ἐν τῇ κοινῇ, ἢ οἱ υἱοὶ ἀδελφῶν ἐν τῇ μεταξὺ αὐτῶν σχέσει, ὡς ἐν τῷ Κυπριακῷ ἰδιώματι.

Ὁ Παναγιώτης Ν. Τρεμπέλας, ἐρμηνεύων τὸν ὄρον ἀνεψιὸς τοῦ Εὐαγγελίου, παραθέτει ἀμφοτέρας τὰς σημασίας: «Εἰς τὴν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολὴν (δ' 10) ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος ὀνομάζεται καὶ "ἀνεψιὸς Βαρνάβα" ἢ ἀπὸ ἀδελφὸν ἢ ἀπὸ ἀδελφὴν. Ἴσως ὅμως "ἀνεψιὸς" νὰ σημαίνει καὶ πρῶτος ἐξάδελφος» (Ἡ Καινὴ Διαθήκη μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, ἔκδοσις τεσσαρακοστὴ τετάρτη, σ. 133).

Ὁ ὄρος ἀνεψιὸς πρέπει νὰ ληφθῇ μετὰ τῆς σημασίας, ἣν εἶχεν, ὅτε ἐπέστελλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τὸ Ἑλληνο-Ἀγγλικὸν Λεξικὸν τῆς Ὁξφόρδης παρέχει τὴν σημασίαν τοῦ ὄρου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ ὡς πρῶτου ἐξάδελφου ἢ γενικῶς ἐξάδελφου μετὰ παραπομπῶν εἰς Ἰλιάδα, Ἡρόδοτον, Αἰσχύλον, Ἀνδοκίδην, Ἰσαῖον, Θεόκριτον καὶ ἄλλους.

Ἡ σημασία ἀδελφιδουῶς εἶναι βυζαντινὴ, καθιερωθεῖσα ἐν τῷ βυζαντινῷ δικαίῳ. Πρῶτὴ ἀναφορὰ αὐτῆς εὔρηται παρὰ Πορφυρίῳ τοῦ τρίτου μ.Χ.

τοῦ Μάρκου, καλουμένη Μαρία. Ὡς οἱ ἀναλαβόντες δρᾶσιν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ κατατάσσονται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἁγίων, οὕτω καὶ ἡ Μαρία, ἡ παραχωρήσασα τὸν οἶκον αὐτῆς πρὸς σύναξιν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἐκ τῶν συμφραζομένων καὶ τῆς συνήθους παρ' Ἑβραίοις ἐνδογαμίας καθίσταται πιθανὴ καὶ εὐλογος ἡ ἀκόλουθος σχέσις: Ἐκ τῆς διασπορᾶς τῶν Ἑβραίων δημιουργοῦνται ἐν Ἱεροσολύμοις κοινότητες διασπορᾶς, ἐν αἷς καὶ κοινότητες Κυρηναίων καὶ Κυπρίων Ἑβραίων. Μεταξὺ τῶν κοινοτήτων συνάπτονται γάμοι. Οὕτω δύο ἀδελφοὶ Κύπριοι νυμφεύονται δύο ἀδελφὰς Κυρηναίας, ὧν μνημονεύεται μόνον ἡ Μαρία. Υἱὸς τῆς Μαρίας εἶναι ὁ Μᾶρκος καὶ υἱὸς τῆς ἀγνώστου ἀδελφῆς αὐτῆς ὁ Βαρνάβας. Κατὰ ταῦτα οἱ ἀνεψιοὶ Μᾶρκος καὶ Βαρνάβας τυγχάνουσι Κύπριοι ἐκ πατρός, ἅμα καὶ Κυρηναῖοι ἐκ μητρός². Ὁ Βαρνάβας μνημονεύεται ὡς Λευΐτης. Ἄρα καὶ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ Μᾶρκος εἶναι Λευΐτης.

αἰῶνος. Ὁμοίως ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τοῦ ἀδελφιδοῦ καθιερώθη ὁ ὄρος ἀδελφότηκνος κατὰ τὰ ἀνδράδελφος, γυναικάδελφος.

Ὁ Ἅγ. Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ παρέχει τὴν βυζαντινὴν σημασίαν ἀνεψιός= ἀδελφιδοῦς καὶ ἀνεψιά=ἀδελφιδῆ.

Κατὰ ταῦτα Βαρνάβας καὶ Μᾶρκος εἶναι πρῶτοι ἐξάδελφοι ἐκ πατέρων ἀδελφῶν.

2. Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος ἐν τῷ «Μαρτυρίῳ» αὐτοῦ μνημονεύεται ὡς Κυρηναῖος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος γράφει περὶ αὐτοῦ: «Ὡς ἀφετηρίαν τῆς ἀποστολικῆς αὐτοῦ δράσεως ἐν Αἰγύπτῳ ἔσχε τὴν Κυρηναϊκὴν χώραν, ἐξ ἧς κατὰ τὸ "Μαρτύριον" αὐτοῦ κατήγετο» (Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, 62-1934, ἔκδοσις δευτέρα, σ. 55).

Ὁμοίως κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος κατάγεται ἐκ Κυρήνης.

Ὁ Μᾶρκος ἐπιδεικνύει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Κυρήνην. Ἐπισκέπτεται αὐτὴν καὶ ἰδρύει τὴν Ἐκκλησίαν Κυρήνης, πρώτην ἐν τῇ ἀφρικανικῇ

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος ἔφερε τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα Ἰωάννης, προσελάβετο δὲ καὶ τὸ ῥωμαϊκὸν ὄνομα Μᾶρκος κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς. Ἡ οἰκία τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας ἐν Ἱεροσολύμοις ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὡς τόπος συνάξεως καὶ διοικήσεως τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Γνωρίσας τὸν Μᾶρκον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀποκαλεῖ αὐτὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν τῇ πρώτῃ καθολικῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ: «ἀσπάζεται ὑμᾶς ἢ ἐν Βαβυλῶνι (=Ῥώμη) συνεκλεκτῇ (=ἐκκλησία) καὶ Μᾶρκος ὁ υἱός μου» (1Πε ε΄ 13).

Τὸ κατὰ Μᾶρκον Ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀποτελεῖ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπερ παρέδωκε τῷ μαθητῇ καὶ κατὰ χάριν υἱὸν αὐτοῦ Ἀπόστολον Μᾶρκον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοῦτο συνεγράφη ἐν Ῥώμῃ, ἀποκληθὲν Λόγια καὶ ἀποτελέσαν τὸ πρῶτον προευαγγελικὸν κείμενον.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μετὰ τὴν διὰ θαύματος ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς φυλακῆς καταφεύγει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τοῦ Μάρκου Μαρίας. Ἡ ὑποδεχομένη αὐτὸν ἐν τῇ θύρᾳ παιδίσκη, καλουμένη, ἐπίτηδες, ὀνομαστὶ Ῥόδη, ἀνήκει τῇ συνοδείᾳ τῆς οἰκοδεσποίνης Μαρίας, οὕσα μία τῶν Ἁγίων, τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

ἠπεύρω. Ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὴν μεγαλόπολιν Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα ἰδρύει καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπισκέπτεται τὴν Κυρήνην καὶ διατρίβει ἐν αὐτῇ.

ὑποτοπάζεται. ὅτι ὁ Μᾶρκος ἀποκαλεῖται Κυρηναῖος, οὐχὶ μόνον διότι ἀφωρμήθη ἐκ Κυρήνης, ἵνα ἰδρύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ καὶ διότι ἔλκει καταγωγὴν ἐξ αὐτῆς. Συσχετιστικῶς ὑποτοπάζεται, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία προέρχεται ἐκ πλουσίας κυρηναϊκῆς οἰκογενείας. Ἐγκατεστάθῃ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἔχει περίοπτον οἰκίαν μετ' ἀνωγαίου. Ὡς ιδιόκτητος, ἡ οἰκία μνημονεύεται ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, οὐχὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου αὐτῆς.

«(Ὁ Πέτρος) συνιδῶν τε ἤλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὓ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι. Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι ὀνόματι Ῥόδῃ» (Πρ ιβ' 12-13).

Ὁ Μᾶρκος συνοδεύει τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβαν καὶ Παῦλον, ἐπιστρέφοντας εἰς Ἀντιόχειαν, ἀφοῦ μετήνεγκον συνεισφοράς ἀδελφῶν εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἄρχεται οὕτω τῆς ἱεραποστολικῆς περιοδείας αὐτοῦ: «Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μᾶρκον» (Πρ ιβ' 25).

Ἀκολούθως ὁ Μᾶρκος συνοδεύει τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβαν καὶ Παῦλον κατὰ τὴν πρώτην ἀποστολικὴν περιοδείαν εἰς Κύπρον. Ἐκ τῆς Κύπρου οἱ Ἀπόστολοι διεπεραιώθησαν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν πρὸς συνέχισιν τῆς περιοδείας. Ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ὁ Μᾶρκος, καταληφθεὶς ὑπὸ νοσταλγίας, ἐχωρίσθη τοῦ Βαρνάβα καὶ Παύλου, ἐπιστρέψας εἰς Ἱεροσόλυμα: «ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἤλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα» (Πρ ιγ' 13).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἤρξατο τότε τῆς δευτέρας περιοδείας αὐτοῦ κατὰ τὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δύο συνεργάται ἀνεψιοί, Βαρνάβας καὶ Μᾶρκος, χωρισθέντες, κατῆλθον εἰς Κύπρον: «Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν ἐπικαλούμενον Μᾶρκον· Παῦλος δὲ ἤξιον, τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον. Ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τὸν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον» (Πρ ιε' 37-39).

Περὶ τῆς δράσεως τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Μάρκου ἐν Κύπρῳ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῶν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων σιγῶσι. Εἰδήσεις περὶ αὐτῆς παρέχονται ὑπὸ τῆς μεταγενεστέρως γραμματείας.

Ὁ ἄτεγκτος Παῦλος, ὁ καταγνώσας τοῦ Μάρκου ὀλιγορῖαν διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτοῦ ἐν Πέργῃ, προσελάβετο καὶ πάλιν τοῦτον ὡς πολύτιμον συνεργάτην αὐτοῦ. Ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς Φιλήμονα, ὁ Μᾶρκος εὑρίσκεται μετὰ τοῦ Παύλου κατὰ τὴν πρώτην φυλάκισιν αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ: «ἀσπάζεται σε Ἐπαφρᾶς ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Μᾶρκος, Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου» (Φλμ 23-24).

Ὁμοίως ὁ Παῦλος κατὰ τὴν δευτέραν φυλάκισιν αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς Τιμόθεον ζητεῖ τὸν Μᾶρκον: «Λουκᾶς ἐστὶ μόνος μετ' ἐμοῦ. Μᾶρκον ἀναλαβὼν ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἐστὶ γάρ μοι χρήσιμος εἰς διακονίαν» (2Τιμ δ' 11).

Ὁ Μᾶρκος ἦλθεν εἰς Ῥώμην πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, συναντηθεὶς καὶ πρὸς τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον Ἀπόστολον Πέτρον. Ἐκ Ῥώμης ἐπεδήμησεν εἰς Κυρῆνην, ἔνθα ἐκ χριστιανῶν τῆς πρώτης Κυρήνης, εὑρισκομένων αὐτόθι, καὶ πιθανῶς καὶ συγγενῶν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Συνεχίζων τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον αὐτοῦ, μετέβη ἐκ Κυρήνης εἰς τὴν λαμπρὰν Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα ἴδρυσεν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀγαπητὴν Κυρῆνην ἐπανῆλθε τὸ δεύτερον ὁ Μᾶρκος κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐν ἧ, εὑρισκόμενος, ἐδέχθη καὶ τὸ μαρτυρικὸν τέλος.

Ὁ ἐξάδελφος τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου Ἀπόστολος Βαρνάβας μνημονεύεται ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων ὡς Κύ-

πριος Λευϊτης. Το ἀρχικὸν ὄνομα αὐτοῦ ἦν Ἰωσῆς, ὅπερ μετέβαλον οἱ Ἀπόστολοι. Οὗτος ἐπώλησεν ἀγρόν, ἐν Κύπρῳ ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ παρέθεσε τὰ χρήματα παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων: «Ἰωσῆς δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον υἱὸς παρακλήσεως, Λευϊτης, Κύπριος τῷ γένει, ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων» (Πρ δ' 36-37).

Ὁ Βαρνάβας ἦν ὁ ὁδηγῆσας τὸν ἄλλοτε φοβερὸν διώκτην τῶν Χριστιανῶν Παῦλον πρὸς τοὺς φοβουμένους Ἀποστόλους καὶ πείσας αὐτούς, ὅπως δεχθῶσιν αὐτόν: «παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπειράτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής. Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρήσιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ» (Πρ θ' 26-27).

Μαθοῦσα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Κυπρίων καὶ τῶν Κυρηναίων κατὰ τὴν διδασκαλίαν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς τὸν Βαρνάβαν πρὸς ἐνίσχυσιν. Ἐλθὼν ὁ Βαρνάβας, ἀνεζήτησεν εἰς Ταρσὸν τὸν Παῦλον καὶ ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν. Οἱ δύο Ἀπόστολοι παρέμειναν αὐτόθι ἐπὶ ἔτος, διδάσκοντες. Ἐν Ἀντιοχείᾳ ὠνομάσθησαν τὸ πρῶτον οἱ μαθηταὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ χριστιανοί: «ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας: ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυ-

ρίφ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρῶν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς χριστιανούς» (Πρ ια΄ 22-25).

Κατὰ τὴν πρώτην ἀποστολικὴν περιοδείαν ὁ Βαρνάβας ἦλθεν εἰς Κύπρον μετὰ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Μάρκου: «ἦσαν δὲ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὔσαν ἐκκλησίαν προφηταὶ καὶ διδάσκαλοι, ὃ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ ἐπικαλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναῆν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος, λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς, τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἀπέλυσαν. Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατήλθον εἰς Σελεύκειαν, ἐκεῖθὲν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον, καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην. Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου εὐρὸν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς, ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ. οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον ἐπέζητησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Πρ ιγ΄ 1-7).

Ἐκ τῶν μνημονευομένων ἐν Ἀντιοχείᾳ προφητῶν καὶ διδασκάλων ὁ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος εἶναι ὁ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου πρῶτος ἐπίσκοπος Κυρήνης.

Οἱ τρεῖς Ἀπόστολοι, ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Πάφου, διεπεραιώθησαν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, ἔνθα ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ὁ Μᾶρκος, ἀποχωρισθεὶς, ἐπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα. Ὁ

Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσυνέχισαν τὴν περιοδείαν αὐτῶν εἰς τὰς πόλεις τῆς Παμφυλίας, τῆς Πισιδίας καὶ τῆς Λυκαονίας καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Ἀντιόχειαν.

Ἐν τῷ μεταξύ προὔκυψε θέμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἃν οἱ ἐξ ἔθνῶν γινόμενοι χριστιανοὶ ἔπρεπε πρῶτον νὰ δεχθῶσι τὸν μωσαϊκὸν νόμον, ὡς οἱ ἐκ καταγωγῆς Ἑβραῖοι. Ἐγένετο ἀποστολικὴ σύνοδος ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν ἧ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπέβαλε τὴν θέσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου: «πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ κτίσει» (Μκ ιστ' 15).

Διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος διευρύνει τὸν τοπικὸν Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ, ἐπιδιώκων διὰ τοῦ κηρύγματος τὴν μετατροπὴν πάσης τῆς οἰκουμένης εἰς νέον Ἰσραήλ.

Ἐν τῇ πρεσβείᾳ, ἣτις ἀνήγγειλε τοῖς Ἀντιοχεῦσι μετὰ γραμμάτων τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου, συμπεριλαμβάνοντο καὶ οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας.

Ἐπικειμένης τῆς δευτέρας περιοδείας, οἱ Ἀπόστολοι διαφωνοῦσι καὶ ἀποχωρίζονται. Ὁ μὲν Βαρνάβας ἤθελεν, ὅπως συμπεριληφθῇ ἐν τῇ περιοδείᾳ καὶ ὁ Μᾶρκος, ὁ δὲ Παῦλος ἠρνεῖτο διὰ τὴν στάσιν αὐτοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας. Ὁ μὲν Παῦλος ἤρξατο τῆς δευτέρας περιοδείας εἰς Μικρὰν Ἀσίαν καὶ Ἑλλάδα, οἱ δὲ συνεργάται ἐξάδελφοι Βαρνάβας καὶ Μᾶρκος ἐξέπλευσαν εἰς Κύπρον: «μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι. Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν ἐπικαλούμενον Μᾶρκον· Παῦλος δὲ ἤξιου, τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον. Ἐγένε-

νετο δὲ παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τὸν δὲ Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον» (Πρ ιε' 36-39).

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος αὐτῆς ἐν Σαλαμῖνι. Ἐδέχθη τὸ μαρτυρικὸν τέλος διὰ λιθοβολισμοῦ ὑπὸ Ἑβραίων τῆς πόλεως.

Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι οἱ δύο ἀνεψιοί, ἴδρυσαν τὰς ἐκκλησίας τῶν πατρίδων αὐτῶν, ὁ μὲν Βαρνάβας τῆς Κύπρου, ὁ δὲ Μᾶρκος τῆς λαμπρᾶς Ἀλεξανδρείας, προοικονομήσας τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος αὐτοῦ Κυρήνης.

Ἐν τῇ χορεία τῶν Ἁγίων τῆς πρώτης ἐν Ἱεροσολύμοις Κυρήνης, καθὰ ἐλέχθη, συμπεριλαμβάνονται καὶ ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος, ὁ ἀράμενος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἀναβαίνοντος εἰς Γολγοθᾶν, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἀλέξανδρος καὶ Ροῦφος. Ὁ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος ἀναφέρει τὴν ἄρσιν τοῦ σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου, ὡς ἀκολούθως: «καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μκ ιε' 21).

Ὁ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος παραδίδει, μόνον οὗτος, τοὺς υἱοὺς τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου δι' ἰδιαίτερον λόγον. Ἦσαν οὗτοι Κυρηναῖοι, ὡς καὶ ὁ Εὐαγγελιστῆς ἐκ μητρός, καὶ χριστιανοί, ἐνεργὰ μέλη τοῦ κύκλου τῶν Ἀποστόλων. Θέλει νὰ παραδώσῃ τούτους τῇ μνήμῃ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται, ἄγοντες τὸν Χριστὸν πρὸς σταύρωσιν, δὲν ἠγγάρευσαν τυχαίως τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον, ὅπως ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Ὁ ἀγόμενος πρὸς σταύρωσιν ἦν ὑπέγγυος, ὅπως ἄρῃ τὸν ἴδιον σταυρὸν. Ἐν ἀδυναμία τούτου τὸ ὑπέγγυον μετεπιβάλλετο εἰς πρόσωπον συγγενές. Οἱ Ῥωμαῖοι

στρατιῶται καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, μὴ εὐρόντες ἄλλον ὑπέγγυον, ἠγγάρευσαν τὸν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον, ὡς γνωστὸν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος ἠκολούθησε τοῖς Ἀποστόλοις εἰς Ἀντιόχειαν, ἔνθα κατέφυγον οἱ χριστιανοὶ μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα διωγμὸν αὐτῶν, συμμετασχὼν τῷ ἀποστολικῷ ἔργῳ. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπορεύθησαν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Ῥώμην, συναντηθέντες ἐκεῖ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Κατὰ τινὰ παράδοσιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐμαρτύρησεν ἐν Καρθαγένῃ καὶ ὁ Ῥούφος διετέλεσε, πιθανῶς, ἐπίσκοπος τῆς ἐνεγκαμένης τὸν πατέρα αὐτοῦ Κυρήνης.

Ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῇ Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ Ῥούφος ὑποτοπάζεται ὅτι ἦν ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου, συμμετέχων τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων: «ἀσπάσασθε Ῥούφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ» (Ῥω ιστ' 13).

Πόσον ὑπόχρεως ἦν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὴν ἁγίαν οἰκογένειαν τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου, ὥστε νὰ ἐπιστέλλῃ αὐτῇ τοσοῦτον θερμούς ἀσπασμούς! Πόσῃ διακονίαν προσήνεγκε καὶ πόσῃ ἁγιότητα εἶχεν ἡ ἁγία μήτηρ, ὥστε οὗτος νὰ ἀποκαλῆ αὐτὴν καὶ ἑαυτοῦ μητέρα, ὁ ὑπηρετῶν μόνῃ τῇ ἀληθείᾳ καὶ οὐδέποτε χρώμενος φιλοφρονήσῃ!

Ὁ Ἀριστόβουλος συγκαταλέγεται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων. Κατὰ τὰ ἑλληνικὰ μηνολόγια οὗτος ἦν ἀδελφὸς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Βρεταννίᾳ. Κατὰ ταῦτα ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βρεταννίας εἶναι Κυρηναῖος πρὸς μητρός, ὡς καὶ ὁ Βαρνάβας. Πρὸς πιστοὺς οἰκείους αὐτοῦ ἀποστέλλει ἀσπασμούς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ: «ἀσπά-

σασθε Ἀπελλῆν τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ. ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου» (Ῥω ιστ' 10).

Μαρτυρεῖται ὅτι καὶ ὁ ὁμοίως ἐκ τῆς χορείας τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων Ὀνησίφορος κατάγεται ἐκ Κυρήνης. Μαθὼν οὗτος ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὕρισκετο ἐν ἀλύσειν, ἦλθεν εἰς Ῥώμην καί, ζητήσας, εὔρεν αὐτὸν ἐν τῇ εἰρκτῇ. Ἔμεινε παρ' αὐτῷ, ἀναψύχων αὐτόν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐγνωμονεῖ αὐτὸν διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ, ὡς γνήσιον φίλον, καὶ εὐχεται αὐτῷ, ὅπως εὕρη ἔλεος παρὰ Κυρίου κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν Αὐτοῦ. Ἐκ τῆς εὐχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τεκμαίρεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ὀνησιφόρος ἔλαβεν ἤδη τὸ μαρτύριον κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Νέρωνος, πιθανῶς περὶ τὸ ἔτος 65. Οὗτος ἐμαρτύρησε μετὰ τινος Πορφυρίου: «δῶν ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ, ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε καὶ τὴν ἄλυσίν μου οὐκ ἐπαισχύνθη, ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ σπουδαιότερον ἐζήτησέ με καὶ εὔρε· δῶν αὐτῷ Κύριος εὐρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις» (2Τιμ. α' 16-18).

Πρὸς τὸν ηὐλογημένον οἶκον Ὀνησιφόρου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στέλλει ἀσπασμόν: «Ἀσπασαι Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν καὶ τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον» (2Τιμ. δ' 19).

Μετὰ τὴν μετεγκατάστασιν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου τῆς πρώτης ἐν Ἱεροσολύμοις Κυρήνης ἐν τῇ ἐστία αὐτῆς ἔλαμψε καὶ ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Κυρήνης χορεία Ἁγίων, γνωστῶν καὶ ἀγνώστων.

Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ σκληροτραχῆλων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐσφαγιάσθησαν ὡς πλεῖστοι ἐν Κυρήνῃ, ἁγιασθέντες μαρτυρίῳ αἵματος, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ γνωστοὶ πάντες τῷ ἀμείπτορι διακαιοκρίτῃ Θεῷ.

Ἐπίσκοποι Κυρήνης συμμετέσχον εἰς οἰκουμενικὰς συνόδους, ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὁ ἐπίσκοπος Κυρήνης Ῥοῦφος ὑπέγραψε τὰ πρακτικὰ τῆς πρώτης ἐν Νικαῖα Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Προεξάρχουσα μορφή τῶν Ἁγίων τῆς ἐγκαλισθείσης ἐκ τῆς πρώτης ἐν τῇ δευτέρᾳ καλιᾷ αὐτῆς Ἐπισκοπῆς Κυρήνης, τῶν τε γνωστῶν καὶ ἀγνώστων, τυγχάνει ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς Ἅγιος Ἱερομάρτυς Θεόδωρος, οὗ ὁ βίος ἐν συνόψει τρέχει οὕτως: Τῇ τετάρτῃ Ἰουλίου μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, ἐπισκόπου Κυρήνης, τοῦ θαυματουργοῦ.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος Κυρήνης, κλητὸς Χριστοῦ. Διεκρίθη ἐπὶ ἐναύλωι διδαχῇ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, χρυσοῤῥήμων ὢν, καὶ ἀντιγραφῇ ἱερῶν βιβλίων, δωρουμένων ταῖς ἐκκλησίαις, καλλιγράφος ὢν. Κατὰ τὸν ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ δριμὺν διωγμὸν τῶν χριστιανῶν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς Κυρήνης Διγνιανοῦ εἰς κριτήριον. Ἠκολούθουν αὐτῷ αἱ βαπτισθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ μαθήτριάι Κυπρίλλα, χήρα, ἣν ὁ Ἅγιος ἐθεράπευσεν ἐκ δεινῆς κεφαλαλγίας, Ἀρόα καὶ Λουκία καὶ πλῆθος λαοῦ.

Καλούμενος ὁ Ἅγιος, ὅπως τιμήσῃ τὰ εἰδῶλα, καθύβρισε καὶ ἐσύλησε ταῦτα. Ὅργιλος γενόμενος ὁ ἄνομος κριτῆς ἐπὶ τῇ στερεῶᾳ πίστει τοῦ Ἁγίου, διέταξεν, ὅπως οὗτος παταχθῇ σεσιδηρωμένοις βουνέυροις, προσηλωθῇ ἐπὶ ξύλου, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ ἀφαιρεθῇ τὸν δερματικὸν χιτῶνα τοῦ σώματος. Καὶ ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ θέσει πάνυ ἤρεμος, ὡς οὐδὲν πάσχων, ὁ Ἅγιος ἐδίδασκε καὶ ἠυλόγει. Δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἁγίου, οἱ ἀπηνεῖς βασανισταί, καταβιβάσαντες ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καὶ ἔρριψαν κατὰ γῆς. Μετὰ ταῦτα, φοβούμενοι στάσιν τοῦ λαοῦ, ἔσυρον τὸν Ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν.

Πορευομένου τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν φυλακὴν, αἴφνης ἐφάνη μία περιστέρα, περιπταμένη καὶ δορυφοροῦσα αὐτῷ. Αἱ μαθήτριά του περισυνέλεξαν τὴν ἀποκοπεῖσαν γλῶσσαν τοῦ Ἁγίου καὶ ἤνεγκον πρὸς αὐτόν, ὅστις ἔθηκε ταύτην ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Ἐγκλεισθέντος τοῦ Ἁγίου ἐν τῇ φυλακῇ, ἐφάνη ταῶς, ὅστις ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Ἄμα ἀποπτὰς ὁ ταῶς εἰς τὰ ἀναπεπταμένα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ἅγιος ἰάθη, ἀποκατασταθείσης καὶ τῆς γλώσσης αὐτοῦ. Γονυπετῆς γενόμενος καὶ ὑψῶν χεῖρας, ἐδίδασκε καὶ ἠυλόγει τοὺς παρευρισκομένους. Ἐν τῇ στάσει ταύτῃ παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ Χριστῷ.

Γαυριῶντος τοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἔλαβον τὸ μαρτύριον καὶ αἱ τρεῖς μαθήτριά του Ἁγίου Κυπρίλλα, Ἀρόα καὶ Λουκία καὶ πλῆθος λαοῦ. Οἱ ἑναγεῖς βασανισταί, ἀκίνητοποιήσαντες τὰς χεῖρας τῆς Ἁγίας Κυπρίλλας, ἐποίησαν τὰς παλάμας αὐτῆς βωμόν δῆθεν εἰδώλων, ἐν ᾧ προσήνεγκον πυρίκαυστον θυσίαν. Μετὰ τὴν μαρτυρικὴν τελείωσιν τῆς Ἁγίας αἱ Ἁγία Ἀρόα καὶ Λουκία ἐκῆδυσαν τὸ σῶμα αὐτῆς. Ἐκ τοῦ τάφου τῆς Ἁγίας ἀνεδύετο δρόσος, ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς, ἰωμένη τοὺς προσερχομένους.

Αἱ πηγαὶ μνημονεύουσι καὶ ἑτέρου Ἁγίου Ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Θεοδώρου, συμμαρτυρήσαντος κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Οὗτος ἦν χωρεπίσκοπος, βοηθὸς τοῦ προεξάρχοντος ἐπισκόπου Κυρήνης Θεοδώρου. Σὺν τῷ Ἁγίῳ τούτῳ ἐμαρτύρησαν, ἀποτιμηθέντες καὶ τὴν γλῶσσαν, οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ, ὁ τε διάκονος Εἰρηναῖος καὶ οἱ ἀναγνώσται Σεραπίων καὶ Ἀμμώνιος.

Ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῶν Ἁγίων πολλά εἰσι τὰ σημαίνοντα τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, ἐπι-

σκόπου Κυρήνης, τὴν συνάλισιν ἐν τῷ καινῷ δείπνῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐν τῷ παραδείσῳ ἀπόλαυσιν τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν σημαίνει. Προγευόμενος ὁ Ἅγιος τὰ εὐφρόσυνα τῆς αἰωνιότητος τοῦ Χριστοῦ, εἰς οὐδὲν λογίζεται τὰς πρὸς τι χρόνου ὀδύνας.

Ἡ περιστέρα, ἡ δορυφορήσασα τῷ Ἁγίῳ, τὴν ἐπισκίασαν τοὺς μαθητὰς νεφέλην κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ σημαίνει.

Ὁ ταῶς, σύμβολον τοῦ παραδείσου ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ, καθεζόμενος ἐν τῷ παραθύρῳ τῆς φυλακῆς καὶ ἀποπτάς εἰς τὰ ἀναπεπταμένα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν μετάβασιν τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν ὑπερουράνιον ἐλευθερίαν τοῦ Χριστοῦ σημαίνει.

Τὸ πάγχρυσον τοῦ Ἁγίου στόμα, τὸ ἀναιδῶν φρυάγματα φιμῶσαν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν μάχαιραν σημαίνει.

Τὸ ἀκάματον τοῦ Ἁγίου σῶμα, τὸ παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας αὐτοῦ -ἦν γὰρ ὑπερογδοηκοντούτης- ἀνθεξάμενον τὴν ἔκτασιν ἐν τῷ σταυρῷ καὶ τὰ μαρτύρια, τὸ πανσθενὲς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀδιάπτωτον ἐν αὐτῷ τῷ Ἁγίῳ αἰωνίαν νεότητα σημαίνει.

Ἡ τριάς τῶν μαρτύρων μαθητριῶν τοῦ Ἁγίου, τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ Χριστοῦ σημαίνει.

Ἐπιφανῆς συγκλητικὸς τῆς Κυρήνης, ὁ Λούκιος, ἰδὼν τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ περὶ αὐτὸν θαύματα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐζήτησεν, ὅπως λάβῃ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ Ἅγιος ἐκατήχησε καὶ ἐβάπτισε τοῦτον.

Βαπτισθεὶς ὁ Λούκιος καὶ εὐλογίας παρὰ τοῦ Ἁγίου πλησθεὶς, εἴλκυσεν εἰς Χριστὸν καὶ αὐτὸν τὸν ἐντεταλμένον διώκτην Διγνιανόν, ὃνπερ ἀνεδέξατο ἐν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι. Ἰδόντες φῶς Ἀναστάσεως οἱ δύο, Λούκιος καὶ Διγνιανός, ἔφυγον ἐκ Κυρήνης διὰ πλοιαρίου, καὶ ἤλθον εἰς Κύπρον. Γαυ-

ριῶντος τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐν Κύπρῳ, ὁ Λούκιος ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν, λαβὼν τὸν ἀμάραντον στέφανον τῶν Ἁγίων παρὰ τοῦ ἀμείπτορος δικαιοκρίτου Χριστοῦ. Ὁ συνοδοιπὸρος αὐτοῦ Διγνιανὸς μετέσχεν ἀγιότητος, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ μάρτυρος καὶ οἷα μάρτυς ἀπαρνηθεὶς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, διακονήσας τὸν μάρτυρα καὶ κηδεύσας τὸ ἅγιον σκήνωμα αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ τῆς Κύπρου.

Καταγομένη ἐκ Κυρήνης, ἀναφέρεται μάρτυς Κυρίλλα, ἡ Σύριλλα, νεᾶνις παρθένος, πρὸς μητρὸς Τρυφωνίας, μαρτυρήσασα δι' ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Κλαυδίου Β', ἐν Ῥώμῃ.

Ἡ ἐκ Κυρήνης μήτηρ Τρυφωνία ὑπῆρξέ ποτε σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Δεκίου. Δεχθεῖσα τὸ μαρτύριον ἐτάφη ἐν κρύπτῃ παρὰ τὴν κρύπτῃν τοῦ Ἁγίου Ἰπολύτου.

Πρὸς τὴν Κυρήνην συνδέεται καὶ ὁ Μεγαλομάρτυς Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος διὰ τοῦ πασιγνώστου θαύματος τῆς δρακοντοκτονίας. Κατὰ τὴν *Legenda Sanctorum* τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γενούης Ἰακώβου de Voragine (1230- 1298), ἀνθολογίαν ἐκ παλαιότερων πηγῶν, ἡ ἀναίρεσις τοῦ βυθίου δράκοντος ἐγένετο ἐν πηγῇ ἔξωθι τῆς Κυρήνης, ἀσφαλῶς τῆς πηγῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, ῥεοῦσης μέχρι σήμερον. Τὸ θαῦμα τῆς δρακοντοκτονίας ἀρύεται ὁ Ἰάκωβος de Voragine ἐκ πηγῶν τοῦ ἔκτου αἰῶνος.

Κυρήνη καὶ Κύπρος ἔχουσι πολλές συναφείας, γεωγραφικάς, ἱστορικάς καὶ ἀγιολογικάς. Διὰ τῆς ἀγιότητος ἠνώθησαν διὰ παντός καὶ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγία ἐνώσει.

Ἡ Κυρήνη καὶ ἡ Κύπρος ὀρίζουσιν ἀκραῖα ἑλληνικὰ σύνορα. Κατὰ τινὰ ἐτυμολογίαν τὸ ὄνομα Κυρήνη ἐν Λιβύῃ καὶ τὸ ὄνομα Κερύνεια ἐν Κύπρῳ προέρχονται ἐκ κοινῆς ῥίζης, δηλούσης τὸ κέρασ καὶ τὰ συναφῆ. Ἔλαβον τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐκ

κέρατος γῆς, οὗ ἐν τῷ χώρῳ κεῖνται. Τὸ κέρας τῆς Κυρήνης προβάλλεται ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ, κυρτούμενον ἀπωτέρω μέχρι τῆς Σύρτεως. Τὸ κέρας τῆς Κερυνείας ἐκτείνεται ἡρέμα, ἀναδιπλούμενον μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Κρομμύου καὶ τοῦ κόλπου τῆς Μόρφου, μυκηναϊκῆς ἀποικίας Ἑλλήνων.

Κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ. ἡ μήτηρ τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως τῆς Κυρήνης Ἀρκεσίλα τοῦ Γ' Φερετίμη ἐπεσκέφθη τὸν βασιλέα τῆς Σαλαμῖνος Εὐέλθοντα, ζητοῦσα μισθοφόρους πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ὁ βασιλεὺς Εὐέλθων ἠρνήσατο αὐτῇ. Ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης παρέσχε τῷ ἐκπτώτῳ Ἀρκεσίλα Γ' μισθοφόρους, Σαμίους καὶ Ἰωνας, οἵτινες εἶτα ἀπωκίσθησαν ἐν Κυρήνῃ.

Σαλαμίς ἐν Κύπρῳ καὶ Κυρήνῃ ἐν Λιβύῃ ὑπῆρξαν αἱ δύο αὐτάδελφοι πόλεις, αἱ κατ' ἐξοχὴν ἐρειπιωθεῖσαι κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἑβραίων τῷ 115 π.Χ.

Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι ἀναφέρονται συνεργαζόμενοι ἐν τῷ πρώτῳ εὐαγγελισμῷ.

Κυρηναῖος ἅμα καὶ Κύπριος ἦν ὁ εὐαγγελισάμενος τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κυρήνῃ, ὁ μέγας Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης Μάρκος. Οὗτος συνώδευσε τοὺς Ἀποστόλους Παῦλον καὶ Βαρνάβαν εἰς Κύπρον κατὰ τὸν εὐαγγελισμὸν αὐτῆς καί, μεταβαίνων ἐκ Ῥώμης, ἐνθα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὡς «εὐχρηστος εἰς διακονίαν», εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐπεδήμησεν ἐν Κυρήνῃ, ἐνθα ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς, τὴν πρώτην ἐν τῇ ἀφρικανικῇ ἡπείρῳ, χειροτονήσας τὸν Ἀπόστολον Λούκιον, ἐκ τοῦ κύκλου τῶν μαθητῶν καὶ συνεργατῶν τῶν Ἀποστόλων, πρῶτον Ἐπίσκοπον αὐτῆς, διὸ καὶ ἀποστολικὴ καλεῖται ἡ Ἐκκλησία Κυρήνης παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἐκ Κυρήνης ὁ συγκλητικὸς Λούκιος καὶ ὁ Διγνιανὸς μετὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν ἦλθον εἰς Κύπρον.

Ἐν τῇ εἰρημένῃ συναφείᾳ, πυμάτην, ἕα προσθεῖναι καὶ τὴν ἀνεξιχνιάστῃ βουλῇ τοῦ Κυρίου κλησίν μου, Κυπρίου ἐξ ἡμερτῆς Μόρφου, εἰς Μητροπολίτην Κυρήνης.

Ἡ Κυρήνη ὑπῆρξε «προεικόνισις» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις οἰκία Μαρίας, μητρὸς Μάρκου, Κυρηναίας, περίοπτος, μετ' ἀνωγαίου. Ταύτην ἐπέλεξεν ὁ Χριστὸς ὡς εἰκόνα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, πρωτόκλητον Κυρήνην ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἐν τῇ οἰκίᾳ Μαρίας ὁ Χριστὸς, ὡς Ἀρχιερεὺς θύτης καὶ ὡς ἀμνὸς θυόμενος, παρέδωσε τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις τὸ μυστήριον τοῦ τιμίου Σώματος καὶ τοῦ πολυτιμήτου Αἵματος Αὐτοῦ.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μαρίας:

Κατέφυγον οἱ κατεπτοημένοι μαθηταὶ μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου αὐτῶν.

Ἦκουσαν οἱ μαθηταὶ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνεφανίσθη ὁ ἀναστὰς Χριστὸς τοῖς μαθηταῖς καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν Αὐτοῦ.

Ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ τῷ ἀπιστήσαντι Θωμᾷ: «Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός» (Ἰω κ' 27).

Ἐπέστρεψαν οἱ μαθηταὶ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, ἔνθα κατέμενον μετὰ τῆς Παναγίας, τῶν νομιζομένων ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου, τῆς οἰκοδέσποινης καὶ παντὸς τοῦ οἴκου. «Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶον οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὃ τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ

Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαιῦ καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτῆς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ» (Πρ α' 13-14).

Ἐτελέσθη κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αἱ θύραι τοῦ οἴκου ἠνοίχθησαν καὶ ἐξῆλθον οἱ προσκαρτεροῦντες Ἀπόστολοι. Ὁ Πέτρος ὠμίλησε πρὸς τὸ συναχθὲν πλῆθος, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας, ἀποτελέσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ: «οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλια» (Πρ β' 41).

Κατέφυγεν ὁ Πέτρος μετὰ τὴν διὰ θαύματος ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ: «συνιδὼν τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι. Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι ὀνόματι Ῥόδη, καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἠνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἐστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· μαίνῃ. ἡ δὲ δισχυρίζετο οὕτως ἔχει. Οἱ δὲ ἔλεγον· ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστίν. Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων. ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξέστησαν» (Πρ β' 12-16).

Ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος μετέφερε τὴν πρώτην ἐν Ἱεροσολύμοις Κυρήνην ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ ἱστορικὴν Κυρήνην, ἐκ μητρὸς πατρίδα αὐτοῦ, καθιδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς.

Πᾶσα ἡ χορεία τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κυρήνης, πρώτης τε καὶ δευτέρας, Κυρηναίων τε καὶ προσγραφέντων

ἀγχιστεία ἢ ἐπιδημία³, ὁ ἰδρυτὴς Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία, ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἀπόστολος Βαρνάβας, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀπόστολος Ἀριστόβουλος, ἡ ἀποστολικὴ παιδίσκη ἐν τῇ οἰκίᾳ Μαρίας Ῥόδη, ὁ Ἀπόστολος Σίμων, ὁ ἀράμενος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἧς τὸ ὄνομα οἶδε Κύριος, οἱ υἱοὶ αὐτῶν Ἀπόστολος Ἀλέξανδρος καὶ Ἀπόστολος Ῥοῦφος, ὁ Ἀπόστολος Ὀνησιφόρος, αἱ μαθήτριά του Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου Κυπρίλλα, Ἀρόα καὶ Λουκία, ὁ μάρτυς Ἅγιος Λούκιος καὶ ὁ συνοδοιπόρος αὐτοῦ Ὁμολογητὴς Ἅγιος Διγνιανός, ὁ διάκονος τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου Εἰρηναῖος καὶ οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ Σεραπίων καὶ Ἀμμώνιος, ἡ Ἁγία Τρυφωνία, ἡ θυγάτηρ αὐτῆς παρθενομάρτυς Κυρίλλα, οἱ Πατέρες, οἱ Ὅσιοι καὶ τὸ νέφος τῶν Μαρτύρων, σὺν τούτοις καὶ ὁ ἐπι-

3. Οἱ ἀναφερόμενοι Ἅγιοι συναξαριογραφοῦνται, ὡς ἀκολούθως: Ἀλέξανδρος, Ἀπόστολος, υἱὸς Σίμωνος Κυρηναίου, 28 Φεβρουαρίου. Ἀμμώνιος, μάρτυς, ἀναγνώστης, 26 Μαρτίου. Ἀριστόβουλος, Ἀπόστολος, 31 Ὀκτωβρίου. Ἀρόα, μάρτυς, 5 Ἰουλίου. Βαρνάβας, Ἀπόστολος, 11 Ἰουνίου. Γεώργιος, Τροπαιοφόρος, Μεγαλομάρτυς, 23 Ἀπριλίου καὶ 3 Νοεμβρίου. Διγνιανός, Ὁμολογητὴς, 20 Αὐγούστου. Εἰρηναῖος, μάρτυς, διάκονος, 26 Μαρτίου. Θεόδωρος, ἐπίσκοπος, προεξάρχων, 4 Ἰουλίου. Θεόδωρος, βοηθὸς ἐπίσκοπος, μάρτυς, 26 Μαρτίου. Κυπρίλλα, μάρτυς, 5 Ἰουλίου. Κύριλλα, παρθενομάρτυς, 28 Ὀκτωβρίου. Λουκία, μάρτυς, 5 Ἰουλίου. Λούκιος, Ἀπόστολος ἐκ τῶν ἐβδομηκοντα. Λούκιος, μάρτυς, 20 Αὐγούστου. Μαρία, μήτηρ Ἀποστόλου Μάρκου. Μάρκος, Ἀπόστολος, Εὐαγγελιστὴς, 25 Μαρτίου. Ὀνησιφόρος, Ἀπόστολος ἐκ τῶν ἐβδομηκοντα, 7 Σεπτεμβρίου. Ῥόδη, παιδίσκη ἀποστολικὴ γυνή, 15 Ἰανουαρίου. Ῥοῦφος, Ἀπόστολος, υἱὸς Σίμωνος Κυρηναίου, 28 Φεβρουαρίου. Ῥοῦφος, ἐπίσκοπος ἐν τῇ Συνόδῳ Νικαίας, Κυριακὴ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Σεραπίων, μάρτυς, ἀναγνώστης, 26 Μαρτίου. Σίμων Κυρηναῖος, Ἀπόστολος, 27 Φεβρουαρίου. Σύζυγος Σίμωνος Κυρηναίου, Ἀποστολικὴ γυνή, 28 Φεβρουαρίου. Τρυφωνία, μάρτυς, 18 Ὀκτωβρίου.

σκέπτῃς Τροπαιοφόρος Ἅγιος Γεώργιος, οἱ μακαρία τῇ λήξει
γενόμενοι αἰοίδιμοι προκάτοχοι ἡμῶν ἐπίσκοποι Κυρήνης, Ἀπό-
στολος Λούκιος, Ἀπόστολος Ῥοῦφος, υἱὸς Σίμωνος Κυρηναίου,
προεξάρχων Ἅγιος Ἱερομάρτυς Θεόδωρος, Ῥοῦφος, μετασχὼν
τῆς ἐν Νικαία Συνόδου, Φίλων, ἕτερος Φίλων, Ῥοῦφος, Συνέ-
σιος, Ζώπυρος, Ζηνόβιος, Λεόντιος, Ἰωάσαφ, Παρθένιος, Σπυ-
ρίδων καὶ ὅσοι ἄγνωστοι, οὓς οἶδε Κύριος, τελετουργοῦντες ἐν
τῇ ἄνω Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὑψοῦσι χεῖρας πρὸς Κύριον,
δεόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κυρήνης.

Ἐγγραφον ἐν τῷ ἐν Μόσχᾳ Ἀλεξανδρινῷ Πατριαρχικῷ
Μετοχίῳ τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 2013,
μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου,
τοῦ ἀραμένου τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου

τοῖς ἐντευξομένοις
διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Ἐκκλῆσιας Κυρήνης Ἀθανάσιος

† Ὁ Κυρήνης Ἀθανάσιος

Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιγράφον Κυρήνης Ἱερομάρτυρα,
τὸν ἑαυτὸν δῶρον θεῖον
προσενεγκόντα Χριστῷ
δι' ἀρίστης ἐναθλήσεως τιμήσωμεν
ὥσπερ ἀλείπτῃ ἀπλανῆ
πρὸς μαρτύριον πολλῶν
τὴν πίστιν ἀσπασαμένων
θερμῶς βοῶντες· Λιταῖς σου
ἡμᾶς ἰσχύος θείας ἔμπλησον.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Σεπτὸν Κυρήνης Ἱεράρχην, τὸν κοσμήσαντα
ποιμαντορίαν τὴν αὐτοῦ αἱμάτων ρεύμασιν,
ὡς σταδίου ἀριστέα καὶ ὀλετῆρα
τῶν σεβόντων, φεῦ, τὰ εἰδῶλα, τιμήσωμεν
κολασμοὺς τὸν ἀνυποίστους ὑπομείναντα
ὑμνοῖς κράζοντες· Χαίροις, μάκαρ Θεόδωρε.

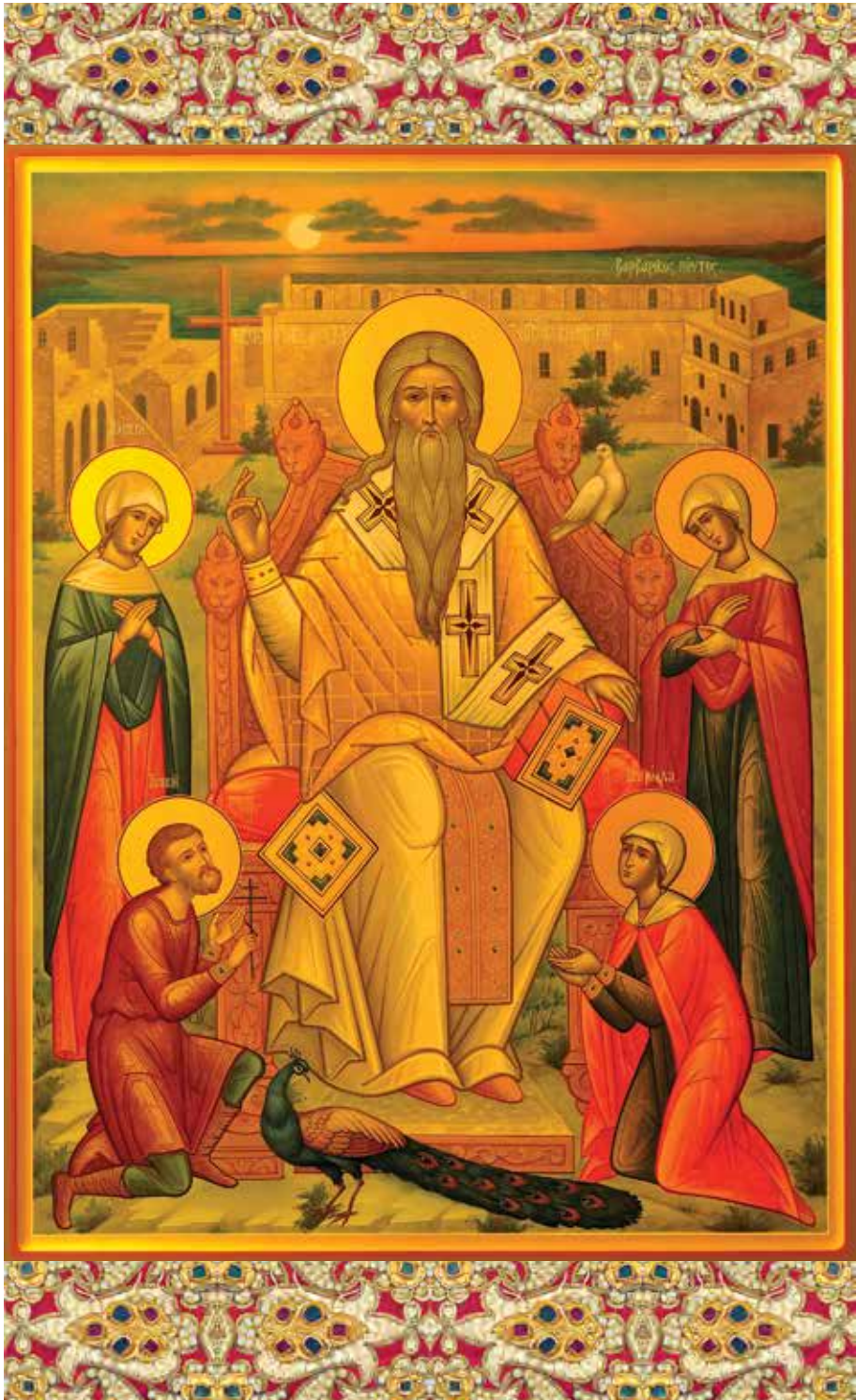
Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, καλλιγράφε πανευπρεπές
καὶ σεπτὲ Κυρήνης
ἀρχιθῦτα, μαρτυρικῶς
βίον ὁ τελέσας,
Θεόδωρε, καὶ Κτίστη
ὁ σεαυτὸν κομίσας
δῶρον ὡς πάντιμον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΘΕΩΔΩΡΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ

Ἐορταζομένου τῆ Δ' Ἰουλίου

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν
στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Εν φυλακῇ τὸν θανόντα
μετὰ τὴν ἄθλησιν
αὐτοῦ τὴν στερρότατην,
ιερόαθλον πάνυ,
τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις χρεωστικῶς,
στεφανίτην Θεόδωρον,
τῆς ἐν Λιβύῃ Κυρήνης θεοειδῆ
καὶ καλλίνικον Ἐπίσκοπον.

Κυρήνης βλάστημα θεῖον
καὶ θεοπρόβλητον
ποιμένα εὐσχημόνως
εὐφημήσωμεν πάντες,

Θεόδωρον, ἀθλήσει περιφανῆ
πολιτείαν τελέσαντα
τὴν ἐπὶ γῆς σὺν τριάδι ἀθλητριῶν
μεγαλυνασῶν τὸν Κύριον.

Τὸν καλλιγράφον, Κυρήνης
σεπτὸν Ἐπίσκοπον,
οὗ τρίβοις μαρτυρίου
ἠκολούθησαν πίστει
Ἄρόα καὶ Κυπρίλλα σὺν τῇ σεμνῇ
τῇ Λουκία, τιμήσωμεν
ὑμνοῖς Θεόδωρον πάντες, τὸν βουλευτήν,
θεῖον Λούκιον, βαπτίσαντα.
Διὰ Χριστὸν φραγγελλώσεις
τὸν ὑπομείναντα,
ἀδίκως κρεμασθέντα,
τὸ σαρκίον σχισθέντα,
τὴν γλῶτταν ἐκτμηθέντα καὶ εἰς εἰρκτὴν
τὸν ριφέντα, Θεόδωρον,
ἐγκωμιάσωμεν ἄσμασι μελιχροῖς
Χριστωνύμων τὰ συστήματα.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ἀπεριτρέπτω φρονήματι τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντα
καὶ εὐθαρσῶς λακτίσαντα
καὶ κρημνίσαντα τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων,
Θεόδωρον, Κυρήνης τὸν ἱεροφάντορα, τιμήσωμεν οὕτω λέγοντες·

Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καλλιγράφε,
ὁ δι' αὐτῶν εἰς Χριστοῦ τὴν πίστιν πολλοὺς ἐλκύσας
καὶ εἰς μαρτύριον ὁδηγήσας,
ἴθουνον τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου
πρὸς ἀρετῆς ὀλοκλήρωσιν
καὶ σῶσον ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χ αἶρε, ὁ Θεαυγῆς
Κυρήνης Ἱεράρχης
ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου
προθύμως ὁ ἀνύσας,
περικλεῆς Θεόδωρε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ε ἴλκυσας πρὸς στερῶν
ἐνάθλησιν Κυπρίλλαν,
Ἄρόαν καὶ Λουκίαν
σὺν βουλευτῇ Λουκίῳ,
πανευσταλὲς Θεόδωρε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χ αἶρε, ὁ κρεμασθεὶς
καὶ ξέσιν τοῦ σαρκίου

ἀσμένως ὑπομείνας
ἐν τῇ Κυρήνῃ, Μάρτυς
τῆς πίστεως, Θεόδωρε.

Δόξα. *Τριαδικόν.*

Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς
Κυρήνης Ἐπισκόπου,
ἐνδόξου Θεοδώρου,
Τριάς ὑπεραγία,
ὑπέρτιμε καὶ ἄχρονη.

Καὶ νῦν. *Θεοτοκίον.*

Χαῖρε, Χριστιανούς
ἡ πάντας ἐλεῦσα
καὶ σκέπουσα, Παρθένη,
φιλόανθρωπος ὡς ἄγαν
καὶ λίαν εὐσυμπάθητος.

Νῦν ἀπολύεις.....τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον
ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ,
εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους ἡ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς Λιβύης ἐκβλάστημα
καὶ Κυρήνης Ἐπίσκοπε
ιερέ, Θεόδωρε γενναιότατε,
ὁ καλλιγράφος ὁ ἄριστος
βιβλίων τῆς πίστεως
καὶ Μαρτύρων καλλονή,
ὁ βασάνους ὡς ἄσαρκος
καὶ ραβδίσματα
ὥσπερ πάσχοντος ἄλλου ὑπομείνας,
ἐν εἰρκτῇ τὸν σὸν ἀγῶνα
τὸν θαυμαστὸν ἐπεράτωσας.

Τῆς Κυρήνης Ἐπίσκοπε,
ὁ υἱός σου Λεόντιος
ὡς Χριστὸν φιλοῦντα, οἴμοι, διέβαλεν
εἰς τὸν τὰ εἰδῶλα σέβοντα,
Θεόδωρε πίστεως,
ἀκρεμών, Διγνιανόν,
σὲ στυγνῶς μαστιγώσαντα
καὶ κρεμάσαντα
ἐπὶ ξύλου, ἐν ᾧ αὐτὸς περόναις
σιδηραῖς τὸ σὸν σαρκίον,
τροπαιοφόρε, κατέξεσεν.

Ἀρχιθῦτα Θεόδωρε,
ἀθλοφόρε στερβρόψυχε,
ὁ καλλιγραφήσας βιβλία πίστεως
καὶ διανείμας εἰς ἅπασαν
αὐτά, ἱερώτατε,
σὴν σεπτὴν Ἐπισκοπὴν,
τῇ ὁδῷ ἠκολούθησας
τῆς ἀθλήσεως,
εἰς ἣν εἴλκυσας Λούκιον, Κυπρίλλαν
καὶ Ἄροαν σὺν Λουκία,
Ἰερομάρτυς πανένδοξε.

Σῆς εἰρκτῆς περιῖπτατο
τοῦ κελλίου, Θεόδωρε,
πέριξ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἐπιγείου σου
περιστερὰ καὶ ἐκάθητο

ταώς, ἱερόαθλε
καρτερόφρον, ἐν αὐτοῦ
παραθύρω, ᾧ Λούκιος
θεασάμενος
πετεινά, βουλευτῆς ὁ τῆς Κυρήνης,
εἰς Χριστοῦ εἰλκύσθη πίστιν
τὴν παναγίαν καὶ ἄμωμον.

Τοὺς βωμοὺς τὸν λακτίσαντα
καὶ κρημνίσαντα εἰδῶλα
ἄψυχα ἐκθύμως ἐγκωμιάσωμεν
Ἱερομάρτυρα ἔνδοξον,
Κυρήνης, Θεόδωρον,
Ἀρχιθύτην, εὐλαβῶς
ὡς στερῶς ὑπομείναντα
βιαιότητας,
φραγγελώσεις, ὡς Κύριος τῆς δόξης,
ἐκκοπὴν αὐτοῦ τῆς γλώττης
καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνάρτησιν.

Δεῦτε πάντες φιλέορτοι
τῆς Κυρήνης Θεόδωρον
μέλψωμεν ἐκθύμως ἱεροφάντορα,
βιβλία καλλιγραφήσαντα,
Χριστὸν μεγαλύναντα
πόνους τοῖς μαρτυρικοῖς
καὶ εἰδώλων αἰσχύναντα
λάτρεις κράζοντες·

Χαῖρε, πάμφωτε πίστεως λυχνία,
χαῖρε, βάθρον εὐψυχίας,
χαῖρε, κρηπίς γενναιότητος.

Ἐν Ῥωσία κατέδειξας
ἄρτι δύναμιν χάριτος
τῆς ἐν σοὶ οἰκούσης, σεπτὲ Θεόδωρε,
Ἱερομάρτυς Ἐπίσκοπε
Κυρήνης θεόσδοτε,
τὸν ἐνάντιον καιρὸν
αὐθωρὶ πρὸς εὐχέρειαν
πανηγύρεως
τῆς λαμπρᾶς σου μεταβαλὼν, τρισμακάαρ,
καὶ αὐτῆς ἐν Λειτουργίᾳ
Θείᾳ κινήσεων ἄνεσιν.

Ἰερόαθλε πάνσεπτε,
τῆς Κυρήνης διάκοσμε,
θαυμαστὲ Θεόδωρε, τὴν εἰκόνα σου
ὁ ἐν τῇ Μόσχᾳ Ἐπίσκοπος,
διάδοχος, Ἄγιε,
σῆς σεπτῆς ἐπισκοπῆς,
ἐν χερσὶ φέρων ἔδραμεν
εἰς τὸν ὕπαιθρον
καὶ κατεῖδεν αὐτὴν ἐν καταιγίδι
θαυμαστῶς στεγνὴν, στερῆρόφρον,
ὡς ἀληθῶς ἀδιάβροχον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ιερομάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ τῆς Κυρήνης Ἐπισκόπου,
τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην σήμερον ἑορτάζοντες
μεγαλύνομεν τοὺς ἀθλητικούς αὐτοῦ πόνους
πρὸς τοῦ Εὐαγγελίου διάδοσιν καὶ ἐν εὐλαβείᾳ κραυγάζομεν·
Ὁ παρῶρησίᾳ κρημνίσας τὰ εἰδῶλα
καὶ τρόπαιον ἐγείρας εὐσεβείας,
μὴ παύσῃ ἡμῖν δωρούμενος Θεοῦ τὰ ἐλέη πρεσβείαις σου
τοῖς συναχθεῖσι τιμῆσαι τὰ σὰ κατορθώματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,...

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα·

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ΄ 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν, ἅμα
καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ
ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν;
Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ
εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς,
λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε
καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἐμπροσθέν μου
οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἶμι
ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα
καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς
ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς

ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος.
Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ
Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1 - 9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν
βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι
καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν
πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει
ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας
πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται·
ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους
ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς
καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν
καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες
ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι
λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ
πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ
ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15-στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς
αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστῳ. Διὰ τοῦτο
λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τὸ διάδημα τοῦ
κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς
καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν

τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ἵψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ

Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ, Κυρηναίων οἱ δῆμοι,
καὶ ἀγάλλεσθε, αἱ τῶν Χριστωνύμων χορεῖαι,
ὅτι μεσίτην κέκτησθε πρὸς Κύριον
Θεόδωρον, τὸν γενναιότατον καὶ πολύπαθον Ἱερομάρτυρα·
οὗτος γὰρ ἑαυτὸν ἀναλώσας τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας
μαρτυρικοῖς κατεστέφθη στεφάνοις·

διὸ νῦν Χριστῶ συμβασιλεύων
ἀδιαλείπτως Αὐτῷ πρεσβεύει
ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠχος β΄.

Θεόδωρον, τὸν τῆς Κυρήνης Ἐπίσκοπον,
πανευλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν
καὶ Λούκιον, τὸν βουλευτὴν, ὑπ’ αὐτοῦ βαπτισθέντα,
σὺν ταῖς τρισὶ γυναίξιν, Ἀρόα, Λουκία καὶ Κυπρίλλα,
μεθ’ ὧν ὡς Μάρτυρες Χριστοῦ ἐν πόλῳ ἐπαγάλλονται
οὕτω λέγοντες·

Οἱ καλῶς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀθλήσαντες, Ἅγιοι,
καὶ ἀξίως θεόθεν στεφανωθέντες,
μὴ παύσησθε Χριστὸν ἡμῖν ἰλεούμενοι
τοῖς μεγαλύνουσι πόθῳ ὑμῶν τὰ παλαίσματα.

ᾠχος γ΄.

Τὴν Τριαδικὴν δοξάσας Θεότητα, Θεόδωρε,
τριπλοῦς ὑπ’ Αὐτῆς στεφάνους εἴληφας
ὡς καλλιγράφος, ἱερομύστης καὶ Μάρτυς,
Κυρήνης ἐγκαλλώπισμα τίμιον·
ὄθεν τὴν ἀκραιβνῆ σου καὶ θεάρεστον πολιτείαν μεγαλύνοντες
καὶ τὴν ὑπέρτιμον μνήμην σου ἐορτάζοντες
τάς θεοπειθεῖς σου πρεσβείας ἐξαιτούμεθα
πρὸς βίον κρείττονα.

Ἦχος δ'.

Παρθρησία Χριστὸν ὁμολογήσας
καὶ συντρίψας τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων,
μαρτυρίου τρίβῳ ἠκολούθησας χαίρων, Θεόδωρε.
Κληρονόμος οὖν γενόμενος ἀγαθῶν τῶν αἰωνίων
σὺν ταῖς γυναῖξιν συνάθλοισ σου, Ἀρόα καὶ Λουκία καὶ Κυπρίλλα,
καὶ βουλευτῇ Λουκίῳ, τῷ ὑπὸ σοῦ βαπτισθέντι
καὶ εἶτα ἐν Κύπρῳ ἀθλήσαντι,
χάριν εἴληφας δαψιλῶς πρεσβεύειν
ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἄνθεσιν ἐγκωμίων καταστέψωμεν
Θεόδωρον, τὸν τῆς Κυρήνης Ἱερομάρτυρα Ἐπίσκοπον,
εὐθαρσῶς τοὺς εἰδώλων λάτρεις τὸν καταισχύναντα,
πιστῶς βοῶντες·
Ὁ ὑπερφρονήσας βασάνους, φραγγελλώσεις, κρέμασιν ἐπὶ ξύλου,
γλώττης ἐκκοπὴν καὶ φυλακὴν ζοφώδη,
μαρτυρικῶν ἠξιώθης στεφάνων
καὶ χάριν εἴληφας πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,...

Ἀπόστιχα. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ τῆς Κυρήνης ποιμὴν,
Ἱερομάρτυς γενναιόφρον καὶ ἄλκιμε,

ὁ πύργος τῆς εὐσεβείας,
ἢ τῆς ἀνδρείας εἰκῶν,
φάρος ἀριστείας
τηλαυγέστατος,
τρισμακάρι Θεόδωρε,
θεοκίνητε κάλαμε,
ὁ καλλιγράφος
τῶν βιβλίων τῆς πίστεως,
τοὺς τὰ εἰδῶλα
καταισχύνας λατρεύοντας,
πίστεως ὁ ὑπέρμαχος,
βασάνους ὡς ἄσαρκος
ὁ ὑπομείνας καὶ τμησιν
σῆς γλώττης, ὄνομα ἅγιον
καθομολογούσης
Ἰησοῦ, ἔλεος πᾶσιν
ἡμῖν παρέχοντος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ἐπηρμένην ὄφρὸν
Διγνιανοῦ καταπατήσας, Θεόδωρε,
ἐνστάσει σου στεῖροψύχῳ
καὶ ἄθλοις μαρτυρικοῖς,
τοῦ ἀψύχου λίθου,
φεῦ, λατρεύοντος,
Κυρήνης Ἐπίσκοπε
θεαυγές καὶ ἀνύστακτε,

ὁ προσελκύσας
πρὸς γενναίαν ἐνάθλησιν
τὴν ὁμήγυριν
γυναικῶν τὴν τρισάριθμον,
πάνυ Λουκίαν, σέμνωμα
Χριστοῦ θείας πίστεως,
Κυπρίλλαν, ἥθους πυξίον,
καὶ τὴν Ἀρόαν τὴν πάνσεπτον,
μεθ' ὧν ἐπαγάλλη
νῦν ἐν δόμοις αἰωνίου
ἀγαλλιάσεως.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μνήμην ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ
ἐπιτελοῦντες οἱ φιλέορτοι σήμερον,
Θεόδωρε, τὴν σεπτὴν σου
καὶ μελωδοῦντες λαμπρῶς
σοῦ τὰς ἀριστείας
τῆς ἀθλήσεως
τὰς σὰς ἐκδεχόμεθα
ἰκεσίας πρὸς Ὑψιστον,
Οἷ περιδόξως
ἐμεγάλυνας ὄνομα
τὸ πανάγιον
μαρτυρίου ἐν σκάμμασιν,
ἵνα καλῶς τὸν δόλιχον

τοῦ βίου ἀνύσωμεν
καὶ εἰς σκηναὶς ὑπερφώτους
τοῦ οὐρανοῦ καταντήσωμεν,
Κυρήνης προῖστορ,
Ἱερομαρτύρων κλέος
περιφανέστατον.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Θεοδώρητον τῆς Κυρήνης εὔχος,
κατεκόσμησας τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Θεόδωρε,
ὁ δῶρον σεαυτὸν Κυρίῳ δωρησάμενος·
ὅθεν τὴν μνήμην σου σήμερον ἐορτάζοντες
καὶ ὡς Ἱερομάρτυρα τιμῶντες γενναιότατον
τάς δωρεάς τῶν προσευχῶν σου ἐξαιτούμεθα,
ἵνα χάριν καὶ ἔλεος εὕρωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξι...

Νῦν ἀπολύεις...τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιγράφον Κυρήνης Ἱερομάρτυρα,
τὸν ἑαυτὸν δῶρον θεῖον
προσενεγκόντα Χριστῷ
δι' ἀρίστης ἐναθλήσεως τιμήσωμεν
ὡσπερ ἀλείπτῃ ἀπλανῇ
πρὸς μαρτύριον πολλῶν

τὴν πίστιν ἀσπασαμένων
θερμῶς βοῶντες: Λιταῖς σου
ἡμᾶς ἰσχύος θείας ἔμπλησον.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ
Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἀνδρείας ἀκρεμών,
εὐσεβείας ἀκρότης,
Μαρτύρων καλλονή
καὶ λαμπὰς Ἐπισκόπων
αἰείφωτε, φώτισον
ἀστραπαῖς σῶν δεήσεων
τοὺς γεραίροντας
τὴν σὴν ἐτήσιον μνήμην,
Ἱερόαθλε,
Κυρήνης καύχημα μέγα,
στερβρόφρον Θεόδωρε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χειμάρρους οἰκτιρμῶν,
ποταμὸς τοῦ ἐλέους,
ἀκένωτος πηγῇ
συμπαθείας πρὸς πάντας
καὶ κρήνη ἀστείρευτος
ἀγαπήσεως πέφνηας,
ἀπειρόγαμε,
Θεογεννῆτορ Παρθένε,
τοὺς οἰκέτας σου
ἢ ἐλεοῦσα ἀπαύστως,
πανύμνητε Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα.

ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Γενναιότατε Ἱερομάρτυς,
ἐγκαλλώπισμα Ἀρχιερέων
καὶ Μαρτύρων τῆς Κυρήνης πολυόλβον,
ὁ καταισχύνας τοὺς σέβοντας εἰδῶλα
καὶ μεγαλύνας Χριστοῦ θεῖον ὄνομα,
ρύου θλίψεων, Θεόδωρε, καὶ στενώσεων
τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σου τὴν ἄθλησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παντευλόγητε Ὑψίστου Μῆτερ,
Λόγου ἄχραντε Θεοκυῆτορ,

ἡ ἀπαύστως ἔλεοῦσα τοὺς δούλους σου
καὶ κατοικτίρουσα ἅπαντας κάμνοντας,
ἐμπεριστάτους καὶ στένοντας, πρόσδεξαι
ὡς θυμίαμα ἡμῶν τὰς λιτὰς πανεύοισμον
καὶ Τόκῳ σου σεπτῶ αὐτὰς προσάγαγε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Κερομάρτυρα Κυρήνης Πρόεδρον,
ᾧ ἠκολούθησαν εἰς τὸ μαρτύριον
γυναῖκες τρεῖς αἰ εὐσθενεῖς, Λουκία σεμνή, Κυπρίλλα
καὶ Ἀρόα, μέλψωμεν σὺν Λουκίῳ, Θεόδωρον,
τοῦ σταδίου πρῶταθλον, ἐκτενῶς οἱ φιλέορτοι
ψυχῆς ἐν κατανύξει βοῶντες· Χαῖρε, τῆς ἀριστείας κέρας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου,
ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀγλὸν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ ἀ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ᾠχου καὶ τὸ Προκείμενον·
Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον· κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ιε' 17 -ιστ' 2).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν..

Ὅρα τὸ εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Τοῦ Ἱεροάθλου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου
ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Θεοδώρητον τῇ ἐν Κυρήνη Ἐκκλησίᾳ γέρας,
Θεόδωρε, ἱερομαρτύρων καλλώπισμα,
Χριστῷ ὡς δῶρον σεαυτὸν προσεκόμισας πολύτιμον·
ὅθεν τὴν μνήμην σου πανηγυρικῶς σήμερον ἐορτάζοντες
καὶ τοὺς εὐσθενεῖς σου μεγαλύνοντες ἀγῶνας
Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σε στεφάνῳ ἀφθαρσίας δοξάσαντα.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
«Θεοδώρου, Κυρήνης ἱερόαθλου, αἶνος. Χ.Μ.Μ.»

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Θεόδωρε πάντιμε,
τῆς ἐν Λιβύῃ Ἐπίσκοπε
Κυρήνης θεόσδοτε,
δῶρον σαυτὸν τῷ Θεῷ
προσεκόμισας
διὰ τοῦ μαρτυρίου
τοῦ σοῦ, ἱερόαθλε,
πίστεως σέμνωμα.

Ἐπίσκοπε ἄγρυπνε
τῶν Κυρηναίων, Θεόδωρε,
βιβλίων τῆς πίστεως
ὁ καλλιγράφος, στερῶς
ὠμολόγησας
πρὸ λάτρεων εἰδώλων
Χριστοῦ θεῖον ὄνομα
τοῦ Παντοκράτορος.

Ομήγυριν ἄλχιμον
τῶν γυναικῶν τὴν τρισάριθμον
πρὸς ἄθλησιν εἴλκυσας
στερῶν, Κυπρίλλαν σεμνήν,
ἱερόαθλε
καὶ σὺν Ἀρόα, μάκαρ,

Λουκίαν, Θεόδωρε,
τὴν πανσεβάσμιον.

Θεοτοκίον.

Δυνάμεως ἔμπλησον
ἡμᾶς τοὺς σὲ μακαρίζοντας
ἄφθόνως τοῦ Τόκου σου
καὶ παναγάθου Θεοῦ,
παντευλόγητε
Κυρία Θεοτόκε,
καὶ σθένους τὰ ἔνεδρα
θραῦσαι τοῦ δαίμονος.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ως δῶρον προσήνεγκας Κυρίω,
Θεόδωρε πάντιμε, σαυτὸν
διὰ λαμπρᾶς ἐνστάσεως
καὶ ἄθλων μαρτυρίου σου,
δι' ὧν περ ἔμεγάλυνας
Χριστοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα.

Ροαῖς τῶν τιμίων σου αἱμάτων
Κυρήνης ἡγίαςας κλεινῆς
τὴν χθόνα καὶ ἐπέχρωσας
σὴν διπλοῖδα, ἔνδοξε
Θεόδωρε, θεόσδοτε
ιερομύστα καὶ ἄλκιμε.

Ο δῶ ἠκολούθησας εὐτόλμως
ἀθλήσεως καὶ τοὺς αἰκισμούς,
σὴν ἐπὶ ξύλου κρέμασιν
καὶ ξέσιν τοῦ σαρκίου σου
ὑπέμεινας ὡς ἄσαρκος,
ιεροφάντορ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε, Κεχαριτωμένη,
Παρθένε, ὡς πάντων χαρμονὴν
ἐν λυπηροῖς καὶ θλίψεσι
στενόντων βίου, πάνσεμνε,
Παραμυθία Δέσποινα,
εὐλογημένη Μητρόθεε.

Κάθισμα. ᾠχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ιεροάθλον Κυρήνης ἔφορον,
πόνους αἰσχύναντα τὸν εἰδωλόφρονα
καὶ ἀσεβῆ Διγνιανόν, ὃν εἶτα αὐτοῦ τοῖς ἄθλοις
τοῖς στερρόοις μετέστρεψεν εἰς Χριστοῦ τὴν ἀλήθειαν,
πόθῳ ἀνυμνήσωμεν, ἀθλοφόρον Θεόδωρον,
ἐν ἄκρα εὐλαβείᾳ βοῶντες· Χαῖρε, λαμπρὸ Ἱερομάρτυς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα μέλψωμεν λαμπρῶς φιλόστοργον
τοῦ Λόγου Κτίσαντος, τοῦ πανοικτίρμονος,

τὴν ἐλεοῦσαν ἀκλινῶς ἀνθρώπων τὸ γένος, ὕμνοις
ὡς δοχεῖον Χάριτος ἀγιάζον ἀείποτε
τοὺς αὐτὴν γεραίροντας εὐλαβῶς καὶ δοξάζοντας
αὐτῆς Ἰῖὸν τὸν θεῖον βοῶντες· Χαῖρε, φιλανθρωπίας βάθρον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Κυρηναίων Ποιμενάρχα
ἀθλοφόρε, Θεόδωρε,
ἤγνυσας εὐτόλμως
μαρτυρίου τρίβον καὶ εἴληφας
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου στέφος ἄφθαρτον
ὑπὲρ πίστεως
ἀντιδοξάζοντος πόνους σου.

Υμνωδαίαις μελιρρύτοις
στέφομέν σε, Θεόδωρε,
σοῦ τὴν διπλοῖδα
ρεῖθροις ἱεροῖς ἐπιχρώσαντα
αἱμάτων, Μάρτυς, ὁ σκάμμασιν ἀρίστοις σου
σοῦ τὴν ἔλλογον
εὐφράνας ποιμνην, στερρόψυχε.

Ραντισμῶ τῶν πρεσβειῶν σου
ἀγιάζεις, Θεόδωρε,
πάντας φιλεόρτους
νῦν ἐπιτελοῦντας τὴν μνήμην σου
τὴν σεβασμίαν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις πρέπουσιν,

ιερόαθλε
Κυρήνης πανιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ κόσμου προστασία
ἐν δεινοῖς καὶ ἀντίληψις,
Κεχαριτωμένη,
ἐν ἀνάγκαις, Θεογεννήτρια,
πέμψον Υἱοῦ σου ἀφθόνως μέγα ἔλεος
τοῖς τιμῶσί σε
ὡς ἔλεοῦσαν πανύμνητον.

Ῥδὴ εἴ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νικήσας ἐνστάσει σου
Διγνιανὸν τὸν ἄνομον
εἴλκυσας ἀθλήσει σου ἐνόμω
αὐτὸν πρὸς πίστιν
τὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ
Θεόδωρε, μύστης ἱερός
ἥσπερ ἐχρημάτισας
ἄχρι σῆς ἐναθλήσεως.

Ἦ γίαςας αἵμασι
τιμίαις σου, Θεόδωρε,
ρύμας τῆς Κυρήνης, Ἱεράρχα,
καὶ τὴν τριάδα
τῶν εὐλαβῶν γυναικῶν

πρὸς ἄθλησιν ἰθυνας στερῶν
σὺν Λουκίῳ, ἔνδοξε,
βουλευτῇ τῆς πατρίδος σου.

Στερρόφρον Θεόδωρε,
ἐκρέμασαν τὸ σῶμά σου
ἀπηνῶς οἱ σέβοντες τοὺς λίθους
τοὺς ἀναισθήτους
καὶ ἔξεσάν σου αὐτὸ
περόναις πρὸς ἀΐξισιν τῶν σῶν
πόνων, ἱερόαθλε
τῆς Κυρήνης Ἐπίσκοπε.

Θεοτοκίον.

Ἰθύντειρα δούλων σου
ἀπλανεστάτη, Δέσποινα,
πρὸς ἐπάλξεις πόλου ὑπερφώτους,
κατεύθυνόν με
πρὸς σωτηρίας σκηνάς
τῶν σῶν θαυμασίων τὴν πληθὺν
μέλποντα ἐκάστοτε,
Ἐλεοῦσα Μητρόθεε.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Εὐκλείας μέτοχος γέγονας
τῆς θείας, Ἱεράρχα Θεόδωρε,
δι' ἐναθλήσεως

στερῶς καὶ θείου ὀνόματος
Χριστοῦ πρὸ τῶν ἀπίστων
ὁμολογήσεως.

Ροαῖς, Θεόδωρε ἄλκιμε,
αἱμάτων σου τιμίῳν ἐφοίνιξας
τὴν διπλοῖδα σου
καὶ καθηγίασας στάδιον
Κυρήνης μαρτυρίῳ
γενναιοτάτῳ σου.

Οδὸν ἀθλήσεως ἔδειξας,
ἦν ἤνυσας εὐτόλμως, Θεόδωρε,
Μάρτυς Ἐπίσκοπε,
Ἄροα τῇ γενναϊόφρονι,
Λουκία καὶ Κυπρίλλα,
συναθλησάσαις σοι.

Θεοτοκίον.

Αγνείας ρεῖθρον ἀκένωτον,
δροσίζουσα μὴ παύσῃ τοὺς δούλους σου
σὲ μεγαλύνοντας
ὡς ἐλεοῦσαν ἀνύστακτον
τοῦ δήμου Χριστωνύμων,
Θεογεννήτρια.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Σεπτὸν Κυρήνης Ἱεράρχην, τὸν κοσμήσαντα
ποιμαντορίαν τὴν αὐτοῦ αἱμάτων ρεύμασιν,
ὡς σταδίου ἀριστεία καὶ ὀλετῆρα
τῶν σεβόντων, φεῦ, τὰ εἰδῶλα, τιμήσωμεν
κολασμοὺς τὸν ἀνυποίστους ὑπομείναντα
ἕμνοις κράζοντες· Χαίροις, μάκαρ Θεόδωρε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἀνεφάνης
ἐν Κυρήνῃ Λιβύης,
Θεόδωρε, σεπτὲ ἀρχιθῦτα,
ποιμασίας καὶ ἀθλητικῆς
ἀριστείας, Μάρτυς τῆς Χριστοῦ πίστεως·
διό σε μεγαλύνοντες
κραυγάζομεν ἐν εὐλαβείᾳ·
Χαῖρε, ὁ Πρόεδρος Κυρηναίων·
χαῖρε, ὁ πρόβολος πολυάθλων.
Χαῖρε, ὀλετῆρ τῶν σεβόντων τὰ εἰδῶλα·
χαῖρε, ἰθυντῆρ τῆς σῆς ποιίμνης πρὸς κρείττονα.
Χαῖρε, ὅτι κατεπάτησας τὴν ὄφρυν Διγνιανοῦ·
χαῖρε, ὅτι ἄθλοισ γέγονας κληρονόμος οὐρανοῦ.
Χαῖρε, ὁ ὑπομείνας ἀκλινῶς φραγγελλώσεις·
χαῖρε, ὁ καταισχύνας τῶν εἰδώλων τοὺς λάτρευς.

Χαῖρε, λαμπὰς φωσφόρος τῆς πίστεως·
χαῖρε, ἱκμὰς ἀρίστης ἀθλήσεως.

Χαῖρε, φωστήρ ἀθλοφόρων Κυρίου·
χαῖρε, λαμπτήρ ἀριστέων σταδίου·

Χαίροις, μάκαρ Θεόδωρε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηηνολόγιον τῆς ἡμέρας,
ἧτοι τῆς Δ' Ἰουλίου. Εἶτα λέγομεν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου, ἐνδόξου Ἱερομάρτυ-
ρος Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Κυρήνης.

Στίχοι.

Ἐν εἰρκτῇ ψυχῇ Θεῷ ἔδωκας δῶρον,
Θεόδωρε, Κυρήνης Ἱερομύστα.

Συναξάριον.

Ο ἐνδόξος Ἱερομάρτυς Θεόδωρος ἠκμασεν ἐν τοῖς χρό-
νοις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει 299, κα-
ταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Λιβύῃ Κυρήνης. Καλλιγράφος ὢν
καὶ βιβλία θησαυρίζων ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις διε-
βλήθη, φεῦ, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Λέοντος ὀνομαζομένου,
τῷ ἡγεμόνι Διγνιανῶ ὡς μεταστροφεὺς εἰδωλολατρῶν εἰς
τὴν εὐσέβειαν. Ὁδηγηθεὶς ὅθεν ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος
σὺν πλήθει Χριστιανῶν, ἐν οἷς καὶ αἱ Μάρτυρες, Λουκία,
Ἀρόα καὶ Κυπρίλλα, ἠρνήθη παραδοῦναι αὐτῷ τὰ βιβλία
καὶ Χριστὸν ἀρνήσασθαι. Ἀπηνῶς οὖν ἐδάρη διὰ ῥαβδίων
καὶ λωρίων ἐχόντων μολυβδίνους σφαίρας. Εἶτα λακτίσας

ὁ Ἅγιος τὸν βωμὸν τῶν εἰδώλων ἐκρήμνισεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο κρεμασθεὶς κατεσχίσθη τὰς σάρκας καὶ τὴν γλῶτταν ἀπεκόπη, ἣν παρέλαβον αἱ ὡς ἄνω Ἅγιοι γυναῖκες. Μετὰ ταῦτα εἰρκτῇ ἐνεκλείσθη ὁ Μάρτυς, ἔνθα ἔλαβε παρὰ τῶν γυναικῶν τὴν γλῶτταν αὐτοῦ καὶ κατεῖδε θαυμασίως περιστερὰν ἵπταμένην περίξ τοῦ Ἁγίου καὶ ταῶν ἀνελθόντα ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς φυλακῆς. Ἴδὼν αὐτὰ Λούκιος, ὁ τῆς Κυρήνης βουλευτής, ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν. Εὐθύς ὁ Ἅγιος ἰαθεὶς Χάριτι Θεῆα μετ' ὀλίγον εἰρηνικῶς παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος καὶ ἡ περιστέρα ἀσπασαμένη αὐτὸν ἐξῆλθε τοῦ κελλίου τῆς φυλακῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μάρτυρος Ἐπισκόπου ὠδηγήθησαν εἰς τὸ μαρτύριον αἱ τρεῖς ἀνωτέρω Ἅγιοι γυναῖκες. Ὁ Λούκιος βαπτισθεὶς κατέπιθε τὸν Διγνιανὸν ἐπιστρέψαι εἰς Χριστόν καὶ ἀμφότεροι ἐπιβιβασθέντες πλοίου ἀπέπλευσαν εἰς Κύπρον, ἔνθα μαρτυρικῶς ὁ Λούκιος ἐτέλεσε τὸν βίον καὶ τὸ σκήνωμα αὐτοῦ εὐλαβῶς ἐνεταφιάσθη ὑπὸ τοῦ Διγνιανοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Θεοπρόβλητε
Ἐπίσκοπε, Θεόδωρε,
Κυρήνης Πρόεδρε,
ἀθλητικὰς ἀτραπούς
ἐκθύμως ἐβάδισας
καὶ εἰς σκηνώματα

πόλου ἔφθασας
συγχαίρειν τῷ Παντάνακτι
Ἰησοῦ ἀδιαλείπτως.

Λύθροις ἔχρωσας
αἱμάτων σου, Θεόδωρε,
Κυρήνης Πρόεδρε,
αὐτῆς τὰς ῥύμας, σεπτέ,
δεινὰ κολαστήρια
ὡς ἄλλου πάσχοντος,
ιερόαθλε,
τῆς Ἐκκλησίας σέμνωμα
τιμαλφές, ὁ ὑπομείνας.

᾽Ολβος πέφηνας,
Θεόδωρε, τῆς πίστεως
Χριστοῦ ἀτίμητος
καὶ θησαυρὸς ἀρετῆς,
ψυχῆς γενναιότητος,
ἐγκαρτερήσεως,
ἐνθεώτατε,
τοῦ μαρτυρίου σκάμμασι
καὶ ἀνδρείας, ἀρχιθῦτα.

Θεοτοκίον.

Υπερύμνητε
Μητρόθεε, ιλέωσαι
τοῖς ἀνυμνοῦσί σε

τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
σεμνή ἀειπάρθενε,
ἢ περισκέπουσα
τοὺς τιμῶντάς σε
καὶ ἔλεουσα πάντοτε
τοὺς ζητοῦντάς σου τὴν χάριν.

ᾠδὴ ἡ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

ᾠνωθεν, Θεόδωρε, τὸ σθένος
τροπῶσαι Διγνιανὸν πλουσίως εἴληφας,
εἰδῶλα τὸν σέβοντα
τῆς Κυρήνης ἄρχοντα,
καὶ δύναμιν ἀθλήσεως
ἀνῦσαι σκάμματα
γενναίως, ἱερόαθλε μάκαρ,
ὁ καλῶς τελέσας
σὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

ᾠσχυσας, Θεόδωρε, τὴν πίστιν
κηρυῖσαι τοῖς Κυρηναίοις, ἱερώτατε,
τοῦ Χριστοῦ ἀλήθειαν
πρὸ εἰδώλων λάτρεων
τοῦ βήματος καὶ ἅπασιν
αὐτήν, τὴν σφύζουσαν,
σαφῶς ὁμολογῆσαι, τρισμάκαρ,
ἄχρις ἀνυποίστων
καμάτων μαρτυρίου.

Νέκταρι καθήδυνας σῶν ἄθλων,
Θεόδωρε, μαρτυρίου, ιερώτατε
τῆς Κυρήνης ἔφορε,
ἀκολουθησάσας σοι
γυναῖκας τρεῖς, θεσπέσιε,
Ἄρόαν πάντιμον,
Κυπρίλλαν εὐσθενῆ καὶ Λουκίαν,
μεθ' ὧν ἐπαγάλλη
νῦν ἐν σκηναῖς τοῦ πόλου.

Θεοτοκίον.

Οἴκτιρον τοὺς δούλους σου, Παρθένε,
καὶ πέμψον σοῦ θείου Τόκου μέγα ἔλεος
τοῖς ἀνευφημοῦσί σε,
Θεοκῦμον ἄχραντε,
ὡς ἐλεοῦσαν ἅπαντας
τοὺς σοὶ προσφεύγοντας
ἐν πάσῃ περιστάσει, ἀνάγκαις,
κλύδωσι καὶ ζάλαις
ταῖς καθ' ἐκάστην βίου.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Στῦλος ἀρραγῆς
ἐπώφθης, Θεόδωρε,
Χριστοῦ τῆς πίστεως,
βάθρον γεναιότητος
καὶ ποιμασίας

σεπτῆς θεμέλιον
διό σε μεγαλύνοντες
πιστῶν οἱ σύλλογοι
ἰκεσίας
σὰς θερμὰς αἰτούμεθα
πρὸς τὸν Λόγον Θεοῦ τὸν εὐΐλατον.

Χ αἶρε, θαυμαστὲ
Κυρήνης Ἐπίσκοπε,
μάκαρ Θεόδωρε,
χαῖρε, ἱερόαθλε,
ὁ καταισχύνας
τοὺς λίθους σέβοντας
σοῖς ῥήμασι καὶ σκάμμασι
τοῦ μαρτυρίου σου,
χαῖρε, στῦλε
εὐτολμίας ἄσειστε,
ὁ στηρίξας σοῖς λόγοις τὴν ποιμνὴν σου.

Μ άρτυς εὐσθενές,
Κυρήνης Ἐπίσκοπε,
στερρὸν Θεόδωρε,
αἰκισμοὺς ὑπέμεινας,
ἐπὶ τοῦ ξύλου
ἀδίκων κρέμασιν,
ξεσμοὺς σεπτοῦ σου σώματος,
γλώσσης ἀπότμησιν
καὶ τὸν ζόφον

φυλακῆς, πανεύφημε,
εὐσεβείας, τρισμάκαρ, ὑπέρμαχε.

Θεοτοκίον.

Μέμνησο ἡμῶν
πιστῶς ἀνυμνούντων σε,
Θεογεννήτρια,
χοϊκῶν διάσωσμα,
ὡς ἐλεοῦσαν
τούς ἐν τοῖς κλύδωσι
χειμαζομένους πάντοτε
καὶ ἐπομβρίζουσιν
οὐρανόθεν
ὑετὸν σῆς χάριτος
καὶ θερμῆς τοῖς πιστοῖς ἀντιλήψεως.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πανευσταλές Ἐπίσκοπε
Κυρήνης, ἱερόαθλε,
ὁ καλλιγράφος βιβλίων
τῆς Ἐκκλησίας, ἐκθύμως
πρὸς μαρτυρίου σκάμματα
ἐχώρησας, Θεόδωρε,
καὶ γυναικῶν πρὸς ἄθλησιν
ἐγένου θεῖος ἀλείπτης
τριῶν, λαμπρὲ στεφηφόρε.

Θεοτοκίον.

Φιλόστοργε, φιλόανθρωπε
καὶ ἄγαν εὐσυμπάθητε
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
εὐλογημένη Παρθέने,
ἡ ἐλεοῦσα δούλους σου
ἐμπεριστάτους πάντοτε,
θεόθεν ἐπιβράβευσον
ἡμῖν τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσι
τοὺς οἰκτιριστοὺς τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχους στ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

ᾠδὴ α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Κυρήνης Ἐπίσκοπε λαμπρέ,
ἄθλοις σου προσείλκυσας
Διγνιανὸν εἰς εὐσέβειαν
καὶ κατηγλαίισας
ἔλλογόν σου ποιήμνην
ἱερᾷ ἐνστάσει σου
καὶ σῆ ἐγκαρτερήσει ἐν σκάμμασι
τοῦ μαρτυρίου σου·
ὅθεν πάντες ἐορτάζομεν
σοῦ τὴν μνήμην
ἐκθύμως τὴν πάνσεπτον.

Θεῶ ὡσπερ δῶρον τιμαλφές
σεαυτὸν παρέδωκας,
Ἱερομάρτυς Θεόδωρε,
πάνυ Ἐπίσκοπε
ποίμνης Κυρηναίων,
ὁ τοὺς εἰδωλόφρονας
αἰσχύνας τῇ εὐτόλμῳ ἐνστάσει σου,
ἄθλοις ἀρίστοις σου
καὶ ἐν φυλακῇ, πανύμνητε,
τελευτῇ σου
ὑπὲρ θείας πίστεως.

Αἰσχύνας ἐνστάσει σου στερῶ
λίθους τοὺς λατρεύοντας
τοὺς ἀναισθήτους, Θεόδωρε,
πάντας ἡγλαίισας
Κυρηναίους, Μάρτυς,
ᾧν σεπτὸς Ἐπίσκοπος
καὶ ἄγρυπνος, σοφέ, ἐχρημάτισας,
θεοφορούμενε,
οὐρανόθεν ὁ δεξάμενος
ἀφθαρσίας
χρυσόπλοκον στέφανον.

Πιστοὶ συνελθόντες εὐλαβῶς
νῦν τὴν θείαν μνήμην σου
περιχαρῶς ἑορτάζοντες
πόνους ἀθλήσεως

μεγαλύνομέν σου,
τῆς Κυρήνης Πρόεδρε,
Θεόδωρε, στερῶν ἱερόαθλε,
καὶ τὰς συνάθλους σου
ἐγκωμίων ἴοις στέφομεν
τρεις γυναῖκας,
τῆς πίστεως πρόβOLE.

Tὴν μνήμην σου ἄγων εὐλαβῶς
ἐν τῇ Μόσχᾳ, Ἅγιε,
ἐπόμενός σοι Ἐπίσκοπος
χαίρων ἐθαύμασε
ὑπὸ χάριτος σου
δυσμενοῦς, Θεόδωρε,
καιροῦ μεταβολήν, ἱερόαθλε,
πρὸς ἀνακούφισιν
λειτουργῶν σῆς πανηγύρεως,
παρρησίαν
μὴ γνόντων τὴν θεϊαν σου.

Bαστάζων εἰκόνα σου σεπτὴν
ἐν χερσί, Θεόδωρε,
ὁ νῦν Κυρήνης Ἐπίσκοπος,
τρόπων διάδοχος
σοῦ, Ἱερομάρτυς,
θαυμασίων πρόξενε,
ἐξῆλθεν εἰς βροχήν καὶ ἑώρακεν
ἀλεξιβρόχιον

ὡς κατέχουσιν ἀόρατον
ταύτην ξένως
ψεκάδων ἀνέπαφον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δ ὦρον ἄσυλον ὁ σεαυτὸν ἐγχειρίσας τῷ Κυρίῳ
καὶ μαρτυρίου σου ἄθλοις Κυρηναίων εὐφράνας δήμους,
ὦν ποιμὴν ἀνύστακτος ἐχρημάτισας, Θεόδωρε,
ἀθλητικῶς τὸν βίον ἐπεράτωσας·
ὅθεν ἡμεῖς σήμερον τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες
καὶ τὸ εὐτονὸν τῆς καρδίας σου μεγαλύνοντες
Χριστὸν δοξάζομεν τὸν σὲ κραταιώσαντα
καὶ παρέχοντα πᾶσιν εὐχαῖς σου τὸ ἄμετρον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος
τοῦ Ἱερομάρτυρος ἡ γ' καὶ ἡ στ' ὥδή.

Ἀπόστολος· πρὸς Ἐφεσίους (Κεφ. στ' 10-17).

Ἀδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς
ἰσχύος...

Ζήτηι τῇ κζ' Κυριακῇ.

Εὐαγγέλιον· κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. κα' 12-19).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων...

Ὅρα τὸ εἰς τὸν Ὅρθρον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, καλλιγράφε πανευπρεπὲς
καὶ σεπτὲ Κυρήνης

ἀρχιθῦτα, μαρτυρικῶς
βίον ὁ τελέσας,
Θεόδωρε, καὶ Κτίστη
ὁ σεαυτὸν κομίσας
δῶρον ὡς πάντιμον.

Δίστιχα.

Θεόδωρον ἦσε, Κυρήνης Ποιμένα,
Ἀθανασίου ὀτρύνσει Χαραλάμπης.
Θεοδώρου, Κυρήνης Ἐπόπτου, ἦσε
ξένα Χαραλάμπης Θεοδώρου χάριν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΡΗΝΗ ΑΓΙΩΝ

Ψαλλομένη τῇ ΚΗ' Νοεμβρίου

ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΗΝΗΣ

Ἀλέξανδρος, Ἀπόστολος, υἱὸς Σίμωνος Κυρηναίου, 28 Φεβρουαρίου
Ἀμμώνιος, Μάρτυς, Ἀναγνώστης, 26 Μαρτίου
Ἀριστόβουλος, Ἀπόστολος, 31 Ὀκτωβρίου
Ἄρσα, Μάρτυς, 5 Ἰουλίου
Βαρνάβας, Ἀπόστολος, 11 Ἰουνίου
Γεώργιος, Τροπαιοφόρος, Μεγαλομάρτυς, 23 Ἀπριλίου καὶ 3 Νοεμβρίου
Διγνιανός, Ὁμολογητής, 20 Αὐγούστου
Εἰρηναῖος, Μάρτυς, Διάκονος, 26 Μαρτίου
Θεόδωρος, Ἐπίσκοπος, προεξάρχων, 4 Ἰουλίου
Θεόδωρος, Ἐπίσκοπος, ἕτερος, Ἱερομάρτυς, 26 Μαρτίου
Κυπρίλλα, Μάρτυς, 5 Ἰουλίου
Κύριλλα ἢ Σύριλλα, Παρθενομάρτυς, 28 Ὀκτωβρίου
Λουκία, Μάρτυς, 5 Ἰουλίου
Λούκιος, Ἀπόστολος ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, 4 Ἰανουαρίου
Λούκιος, Μάρτυς, 20 Αὐγούστου
Μαρία, μήτηρ Ἀποστόλου Μάρκου, 30 Ἰουνίου
Μᾶρκος, Ἀπόστολος, Εὐαγγελιστής, 25 Ἀπριλίου
Ὀνησιφόρος, Ἀπόστολος ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, 7 Σεπτεμβρίου
Ὅρη, ἀποστολικὴ παιδίσκη, 15 Ἰανουαρίου
Ὅρως, Ἀπόστολος, υἱὸς Σίμωνος Κυρηναίου, 28 Φεβρουαρίου
Ὅρως, Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Συνόδῳ Νικαίας, Κυριακὴ τῶν Θεοφόρων
Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
Σεραπίων, Μάρτυς, Ἀναγνώστης, 26 Μαρτίου
Σίμων Κυρηναῖος, Ἀπόστολος, 27 Φεβρουαρίου
Σύζυγος Σίμωνος Κυρηναίου, ἀποστολικὴ γυνή, 28 Φεβρουαρίου
Τρυφωνία, Μάρτυς, 18 Ὀκτωβρίου

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ,
εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

ᾠχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Εν τῇ Ὁδῷ Μαρτυρίου
τὸν παραπαίοντα
ἐκ τοῦ Σταυροῦ τοῦ βάρους,
Ἰησοῦν, Θεοῦ Λόγον,
κουφίσαντα ἐν ὕμνοις πάντες πιστοὶ
εὐφημήσωμεν, Σίμωνα
τὸν Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἐξ ἀγροῦ
σταυροφόρον ὡσπερ Ἄγγελον.

Τὸν φωτιστὴν τῇ Κυρήνης,
Μᾶρκον Ἀπόστολον,
Εὐαγγελίου θείου
συγγραφέα ἐξ ὕψους

λαβόντα Παρακλήτου χάριν φαιδρῶς
σὺν Μαρτύρων τῆς πίστεως
ἀναιρεθέντων μαχαίραις ἐχθρῶν χορῶ
ἐν Κυρήνη ἀνυμνήσωμεν.

Βαρνάβαν τὸν θεηγόρον
ἀνευφημήσωμεν
σὺν τῇ Μαρία, Μάρκου
Ἀποστόλου Μητέρα,
Ἀλέξανδρον καὶ Ῥούφον σὺν τῇ μητρὶ
τῇ αὐτῶν, ἣν Ἀπόστολος,
ὁ θεῖος Παῦλος, μητέρα αὐτοῦ σεπτὴν
ὀνομάζει, ὕμνοις πρέπουσι.

Λουκίου τοῦ Ἐπισκόπου
ἀγῶνας μέλψωμεν,
τοῦ Ἀλεξάνδρου ἄθλους
θείους ἐν Καρθαγένῃ
καὶ Ρούφου, Ἐπισκόπου, διαγωγὴν
τὴν θεάρεστον ἄσμασι
καὶ σὺν Κυρήνης χορείᾳ τῶν προστατῶν
τὸν Θεόδωρον τὸν ἐνδοξόν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὴν ἐν Κυρήνη Λιβύης Ἁγίων ὁμήγουριν,
τῶν αὐτῆς προστατῶν καὶ φυλάκων,
κοινοῖς ἐν ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον
καὶ αὐτοῖς ἐν εὐλαβείᾳ βοήσωμεν·

Σίμων σὺν τῇ συνεύνω σου, Ῥοῦφε καὶ Ἀλέξανδρε,
Βαρνάβα Ἀπόστολε καὶ Εὐαγγελιστὰ Μάρκε
σὺν τῇ μητρί σου Μαρία,
Θεόδωρε καὶ Λούκιε, Ἐπίσκοποι,
Μάρτυρες, Λούκιε, Ἀρόα, Λουκία, Κυπρίλλα,
ὁμοῦ σὺν τῷ χορῷ τῶν ὑμῶν συνάθλων,
Ὀνησιφόρε ἀπόστολε, Ῥόδη, ἀποστολικὴ παιδίσκη,
Διγνιανέ, Εἰρηναῖε, Σεραπίων καὶ Ἀμμώνιε,
Τρυφωνία σὺν Κυρίλλα παρθενομάρτυρι
καὶ τῷ νέφει τῶν ἐν Κυρήνῃ διαλαμψάντων Ἁγίων,
μὴ παύσησθε Χριστῶ πρεσβεύοντες ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα. ᾠδὴ β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Χαίρετε, ἐναργεῖς
ἀκέστορες Κυρήνης,
Ἀπόστολοι, Ποιμένες
καὶ Μάρτυρες γενναῖοι,
τῶν οὐρανῶν οἰκήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ροῦφε θεοειδές,
Ἀλέξανδρε γενναῖε,
πνευματοφόρε Σίμων,
Ἀπόστολε Βαρνάβα
καὶ Μάρκε πάνυ, χαίριτε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Λούκιε θαυμαστέ,
Θεόδωρε φωσφόρε,
Κυρήνης Ἱεράρχαι,
Χριστὸν καθιλευσθε
ἡμῖν σὺν θείοις Μάρτυσι.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα Σοι, πανσθενές
Τριάς ὑπεραγία,
Θεέ, τοῦ κόσμου Σῶτερ,
ὁ ὑπ' Ἁγίων πάντων
Κυρήνης δοξαζόμενος.

Καὶ νῦν. *Θεοτοκίον.*

Χαῖρε, Μήτηρ Θεοῦ
ὑπερευλογημένη,
πρὸς οὐρανῶν σκηνώσεις

ἡ ἀπλανῶς σοὺς δούλους
ἀπαύστως κατευθύνουσα.

Νῦν ἀπολύεις.....τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον
ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ,
εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στί'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ Προσόμοια:

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Δ εὔτε πάντες φιλέορτοι
τῶν Ἁγίων ὁμήγουριν
ᾠμοῖς εὐφημήσωμεν τὴν θεόλεκτον
Κυρήνης, Μᾶρκον, Ἀπόστολον,
Μαρίαν, φιλόστοργον
νῦν μητέρα τὴν αὐτοῦ,
τὸν Βαρνάβαν τὸν ἔνθεον
καὶ σὺν Σίμωνι
τὸν Σταυρὸν πρὸς τοῦ Γολγοθᾶ τὸν λόφον
τῷ ἐπάραντι Κυρίου
Ῥοῦφον σεπτὸν καὶ Ἀλέξανδρον.

Δεῦτε ἄσμασι Σίμωνα
Κυρηναῖον τιμήσωμεν,
Ἀλεξάνδρου, πάντες, καὶ Ῥούφου εὐσημον
πατέρα, ὄνπερ ἠγγάρευσαν
Σταυρὸν ἄραι Κτίσαντος
στρατιῶται ἀσεβεῖς
Λόγου, κόσμου τοῦ αἵροντος
ἁμαρτήματα,
ὡς βαδίσαντα τρίβους Ἀποστόλων
καὶ ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ
Χριστοῦ τὴν πίστιν κηρύξαντα.

Τὰς πλοκάς διαλύσαντα
τῶν ρητόρων τιμήσωμεν
Μᾶρκον, τὸν Ἀπόστολον, τὸν κηρύξαντα
ἐν τῇ Κυρήνῃ τὸ πάνσεπτον
Χριστοῦ Εὐαγγέλιον,
ὃ συνέγραψε σαφῶς
Παρακλήτου τῇ Χάριτι,
πόθῳ κράζοντες·
Χαῖρε, Πέτρου συνέκδημε καὶ τέκνον
τῆς Μαρίας, αὐταδέλφου
Βαρνάβα τοῦ οὐρανόφρονος.

Ροῦφον ὕμνοις, Ἐπίσκοπον,
εὐφημήσωμεν ἄσμασι
καὶ στερῶν Ἀλέξανδρον, καλλιμάρτυρα,
σὺν ὁμοζύγῳ τοῦ Σίμωνος,

μητέρα ὁ ἔνθεος
ἦνπερ Παῦλος εὐκρινῶς
ὀνομάζει, καὶ Λούκιον,
τὸν Ἐπίσκοπον,
ὡς Κυρήνης εὐάνδρου πολιούχους
καὶ ἀκέστορας καὶ ρύστας
ἐξ ἀλγεινῶν περιστάσεων.

Ιεράρχην Θεόδωρον,
μαρτυρίου βαδίσαντα
ἀτραπὸν ὡς πάσχοντος ἄλλου μέλψωμεν
σὺν τῷ Λουκίῳ θεόφρονι,
Κυρήνης, τὸν Λούκιον,
βουλευτήν, καὶ τὸν χορὸν
τῶν γυναιῶν τὸν ἄλκιμον
ὕμνοις πρέπουσι,
τὴν Ἄροαν, Λουκίαν καὶ Κυπρίλλαν,
σὺν στερῶν αὐτῶν χορεία
συνάθλων πάντες φιλέορτοι.

Αποστόλους καὶ Μάρτυρας,
εὐσχημόνως τιμήσωμεν
σὺν τοῖς Ἱεράρχαις Κυρήνης κράζοντες
ἐν εὐλαβείᾳ· Στερῶτατοι
τῆς πίστεως πρόβολοι,
δυσωπεῖτε ἐκτενῶς
τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως
δοῦναι ἅπασιν

τοῖς ὑμᾶς εὐφημοῦσιν ἄμφω ῥῶσιν
καὶ ὑγίειαν καὶ σθένος
καταπαλαῖσαι τὸν ἔχθιστον.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Πνευματικῶς εὐωχούμενοι καὶ χεῖρας κροτοῦντες
συνήχθημεν σήμερον οἱ φιλέορτοι τιμῆσαι
τοὺς ἐν τῇ Κυρήνῃ Ἁγίους,
Ἀποστόλους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας,
κοσμοῦντας τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν
μαργαρίταις ἰδρώτων καὶ ἄθλων
καὶ ἐν κατανύξει αὐτοῖς βοῆσαι:
Φωστῆρες αἰείφωτοι τῆς ἀληθείας
καὶ λαμπαδοῦχοι τοῦ Πνεύματος,
φωτίσατε τὸν ζόφον παθῶν καὶ θλίψεων
τῶν ἐκθύμως τελούντων ὑμῶν τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,...

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα·

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. θ΄ 1 - 11).

Ἦ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύ-
λους ἐπτά· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς
κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον καὶ ἤτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τρά-

πεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα· ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· ἔλθετε φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων καὶ πίνετε οἶνον, ὃν ἐκέρασα ὑμῖν· ἀπολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε καὶ ζητήσατε φρόνησιν καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν. Μὴ ἔλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἐλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις, τὸ δὲ γινῶναι νόμον διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 9 - 15).

Τέκνον, μὴ λίκιμα ἐν παντὶ ἀνέμῳ καὶ μὴ πορεύου ἐν πάσῃ ἀτραπῷ· οὕτως ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος. Ἴσθι ἐστηριγμένος ἐν συνέσει σου καὶ εἷς ἔστω σου ὁ λόγος. Γίνου ταχύς ἐν ἀκροάσει σου καὶ ἐν μακροθυμίᾳ φθέγγου ἀπόκρισιν. Εἰ ἔστι σοὶ σύνεσις, ἀποκρίθητι τῷ πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἢ χεὶρ σου ἔστω ἐπὶ στόματί σου. Δόξα καὶ ἀτιμία ἐν λαλιᾷ καὶ γλῶσσα ἀνθρώπου πτωσίς αὐτῷ. Μὴ κληθῆς ψίθυρος καὶ τῇ γλώσσῃ σου μὴ ἐνέδρευε· ἐπὶ γὰρ τῷ κλέπτῃ ἐστὶν αἰσχύνη καὶ κατάγνωσις πονηρὰ ἐπὶ διγλώσσου. Ἐν μεγάλῳ καὶ ἐν μικρῷ μὴ ἀγνοεῖ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15 - στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλιχμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἢ ἐν τῇ Λιβύῃ Κυρήνη,
καὶ ἀγάλλεσθε, Χριστωνύμων οἱ δῆμοι,
τιμῶντες τοὺς ἐν αὐτῇ διαλάμπαντας Ἁγίους
ἀποστολικοῖς καμάτοις,
ποιμαντικοῖς ἰδρωῶσι καὶ μαρτυρίου αἵμασι
καὶ ἐν ἀγαλλιάσει βοήσατε·
Μᾶρκε σὺν τῇ Μητρὶ σου, Μαρία,
Βαρνάβα καὶ Ὀνησιφόρε, Ἀπόστολοι,
σὺν Ῥόδῃ, τῇ ἀποστολικῇ παιδίσκῃ,
Θεόδωρε καὶ Λούκιε, Ἱεράρχαι,
Σίμων σὺν τῇ ὁμοζύγῳ καὶ τοῖς υἱοῖς σου,
Ῥούφῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ,
Λούκιε, βουλευτά, καὶ σὺν χορῶ ἀνωνύμων Μαρτύρων
Ἄρόα, Κυπρίλλα καὶ Λουκία,
Κύριλλα καὶ Τρυφονία,
μὴ παύσησθε Χριστὸν ἡμῖν ἰλεούμενοι
τοῖς τιμῶσιν ἐν πίστει ὑμῶν τὴν πανέορτον σύναξιν.

Ἦχος β΄.

Τὸν ἄκοντα τὸν Σταυρὸν ἀράμενον πρὸς Γολγοθᾶν τοῦ Κυρίου
καὶ ἐκόντα βαδίσαντα Ἀποστόλων τρίβους,
Σίμωνα τον Κυρηναῖον, εὐφημήσωμεν
ὡς πρότυπον ἀνδρὸς τὴν καλὴν ὑποστάντος ἀλλοίωσιν

σὺν τοῖς ἀνωνύμοις χοροῖς τῶν ἐν Κυρήνῃ
ἀναιρεθέντων Μαρτύρων, οὕτω λέγοντες·
Οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες καὶ στεφανωθέντες, Ἅγιοι,
μὴ παύσησθε Κυρίου δεόμενοι ὑπὲρ τῶν τιμώντων
ὑμῶν τὰ ἱερά κατορθώματα καὶ τὴν πανένδοξον ἄθλησιν.

Ἦχος γ'.

Τὸν διαχαράξαντα τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἱερὸν Εὐαγγέλιον
καὶ τῇ σαγήνῃ τῶν αὐτοῦ ῥημάτων ζωγράφαντα πάντα τὰ ἔθνη
ὡς Κυρήνης φωτιστὴν καὶ διδάσκαλον, Μᾶρκον, τιμήσωμεν
καὶ αὐτῷ ἐν εὐλαβείᾳ εἴπωμεν·

Ὁ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς τοῦ Κυρίου
Μυστικοῦ Δείπνου τὸ ὑπερῶον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς μητρός σου,
ὑπόδειξον καὶ ἡμῖν τὸν δρόμον
ἀπάγοντα πρὸς τῶν οὐρανῶν ὑπερῶον
Κυρίῳ συνδειπνήσαι τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Τοὺς ἐγείραντας τρόπαια θριάμβου τῆς πίστεως
ἐν τῇ εὐάνδρῳ καὶ εὐσήμῳ Κυρήνῃ,
στηριζομένους ἐν τῷ Χριστῷ, τῷ ἀρραγεστάτῳ θεμελίῳ τῆς πίστεως,
Ἀποστόλους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας, τιμήσωμεν
ὡς ἐργάτας φιλέργους τῆς εὐσεβείας οὕτω λέγοντες·
Οἱ μετέχοντες τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν πόλῳ,
ἀδιαλείπτως Χριστῷ πρεσβεύσασε καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι
τυχεῖν τῆς ἐν αὐτῷ ἀγαλλιᾶσεως.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Θεόλεκτον σύλλογον τῶν ἐν Κυρήνη Ἁγίων
κοινοῖς ἐν ἄσμασι δεῦτε ἀνυμνήσωμεν φιλέορτοι
τοὺς ἀρραγεστάτους θεμελίους τῆς εὐσεβείας
καὶ φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν εὐλαβείᾳ κραυγάζοντες·
Μάρκε σὺν τῇ μητρί σου, Μαρία, καὶ Βαρνάβα,
Ῥόδη παιδίσκη καὶ Ὀνησιφόρε,
Σίμων σὺν τῇ συνεύμφῳ σου καὶ τοῖς υἱοῖς σου,
Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ῥούφῳ,
Θεόδωρε καὶ Λούκιε, Ἱεράρχαι,
σὺν Λουκίῳ, Ἀρόα, Κυπρίλλα καὶ Λουκία
καὶ τοῖς σὺν ὑμῖν ἀνωνύμοις Μάρτυσι,
Κύριλλα καὶ Τρυφονία,
μὴ παύσησθε Χριστῷ τῷ εὐϊλάτῳ πρεσβεύοντες
ὑπὲρ τῶν τιμώντων ὑμῶν τὴν πανσεβάσμιον σύναξιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥε παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε,
ἵνα σε δοξάζωμεν,
τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τοῦ Πέτρου ὁ μαθητῆς,
Βαρνάβα ἀνεψιὸς τοῦ θεόφρονος,

θεόπνους Εὐαγγελίου
τοῦ ἱεροῦ συγγραφεύς,
Μᾶρκε, τῆς Κυρήνης
ὁ Ἀπόστολος,
σὺν ἔμφρονι Σίμωνι,
τοῦ Κυρίου ἐπάραντι
Σταυρὸν ἐπ' ὤμων
καὶ Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον
ἐν τοῖς πέρασιν
οἰκουμένης κηρύξαντι,
ἅμα σὺν γενναιόφρονι
χορῶ, τῷ ἀθλήσαντι
ἐν τῇ Κυρήνῃ πρὸς δόξαν
Λόγου Θεοῦ πανοικτίρμονος,
παρέχοντος πᾶσι
τοῖς Αὐτὸν δοξολογοῦσι
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Σίμων, Κυρήνης θεῖε βλαστέ,
ὁ ἐπωμάδιον Κυρίου ἀράμενος
τὸ Εὐλὸν τὸ ζωηφόρον,
σὺν ὁμοζύγῳ τῇ σῆ,
ἣν μητέρα Παῦλος
θεῖος κέκληκε,
καὶ τέκνων εὐσήμεων σου
ξυνωρίδι θεόφρονι,

τῷ Ἀλεξάνδρῳ
καὶ τῷ Ρούφῳ, φρουρήσατε
τοὺς ἐν ἄσμασιν
εὐλαβῶς ἀνακράζοντας·
Θεῖοι Κυρήνης ἔφοροι
καὶ ἄγρυπνοι φύλακες
ἀπάσης τῆς οἰκουμένης,
οἱ τῷ Χριστῷ παριστάμενοι,
Αὐτὸν δυσωπεῖτε
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν διδόναι
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χαίροις, Ἱεραρχῶν ἡ δυάς,
στερρόφρον Λούκιε, φωσφόρε Θεόδωρε,
Κυρήνης λαμπροὶ φωστῆρες,
σὺν ἀθλητῇ βουλευτῇ,
εὐσθενεῖ Λουκίῳ,
καλλιμάρτυρες,
Ἄρῳα πανεύφημε
καὶ Λουκία πανύμνητε,
σὺν τῇ Κυπρίλλᾳ
τῇ πανσέμνῳ καὶ πλήθεσι
διὰ Κύριον
σὺν ὑμῖν ἐναθλήσασι·
Πρόβολοι γενναιότητος,

χρηστότητος πρότυπα
καὶ ἀριστείας πυξία,
θεόθεν καθαγιάζετε
πιστῶν τὰς χορείας
συναχθείσας νῦν τιμῆσαι
ὑμῶν τὴν σύναξιν.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τοὺς ἐγείραντας τρόπαια εὐσεβείας
Ἀποστόλους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας,
τοὺς ἐν Κυρήνη ἑξαιρέτως τιμωμένους,
ὡς αὐτῆς ἀντιλήπτορας εὐφημήσωμεν κράζοντες·
Οἱ θεία ἰσχύϊ ῥωννύμενοι
καὶ Θεὸν δοξάσαντες λόγοις καὶ πράξεσι,
σὺν Γεωργίῳ τροπαιοφόρῳ,
τὸν διὰ μυστικοῦ ὕδατος εἰς αἰῶνας
δροσίζοντος ψυχὰς τῶν Κυρηναίων,
τὰς αὐχῶσας ἡμῶν ἐκ τῆς χαμαιζηλίας καρδίας
νάμασι ποτίσατε ἀφθαρσίας
καὶ σώσατε ὑμῶν παρακλήσεσιν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν
ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου, Πανάμωμε,
ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,

νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον
καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ θεόλεκτον σμιῆνος Ἁγίων μέλψωμεν
τῆς ἐν Λιβύῃ Κυρήνης,
οἰκονομίας σεπτοῦς
Διακόνους θείας, ὕμνοις πανευσχῆμοσι
σὺν Ἀποστόλων τῷ χορῷ,
εὐκλεῶν Ἱεραρχῶν
ομάδι καὶ καλλινίκων
Μαρτύρων δήμῳ ἐνθέῳ,
αὐτῶν πρεσβείας ἐξαιτούμενοι.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Κυρήνης φωτιστήν,
πνευματέμφορον Μάρκον,
συγγράψαντα σοφῶς
Εὐαγγέλιον θεῖον
καὶ πίστει ἀθλήσαντα
μύστην ὡσπερ οὐράνιον
καὶ διάκοσμον
Ἀλεξανδρείας τοῦ θρόνου
εὐφημήσωμεν
Ἀναιρεθέντων Μαρτύρων
Κυρήνης σὺν τάγμασι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σεπτῶν Ἱεραρχῶν,
Ἀποστόλων ἐνδόξων
καὶ δήμου εὐκλεῶν
ἀθλοφόρων, Παρθένε,
φαιδρότης καὶ στήριγμα
καὶ σεμνὸν ἀγαλλίαμα,
ρύου θλίψεων
καὶ τοῦ ἐχθίστου παγίδων
τοὺς προστρέχοντας
σῆ ἀρῶραγεῖ προστασία
καὶ σκέπη ἀείποτε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Λουκία πάνσεμνε, Ἀρόα ἔνθεε,
Κυπρίλλα πάγκαλε, τρισμάκαρ Λούκιε,
ἀναιρεθέντων εὐκλεῶς Μαρτύρων σεπτὴ χορεία,
Σίμων, σκευὸς Χάριτος, ὃν ἠγγάρευσαν ἄνομοι
τὸν Σταυρὸν τοῦ Κτίσαντος τοῦ Υἱοῦ ἄραι, χαίρετε
σὺν Μάρκῳ, συγγραφεῖ θεοπνεύστῳ θείου Χριστοῦ Εὐαγγελίου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῆτερ Παντάνακτος Θεοῦ φιλόστοργε,
ἐπιστηρίζουσα ἐξ ὕψους δόξης σου
μὴ διαλείπης τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σου μεγαλεῖα,
σκέπουσα ἐκάστοτε, ἀκλινῶς ἐποπτεύουσα

καὶ καθαγιάζουσα τοὺς θερμῶς δεομένους σου
καὶ πόθῳ ἐνδομύχῳ βοῶντας· Χαῖρε, ἡμῶν παραμυθία.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Δεῦτε τιμήσωμεν ψαλμοῖς καὶ ᾠμασι
θεόπνουν Σίμωνα, τὸν ἰσαπόστολον,
Κυρήνης γόνον τὸν λαμπρόν, σὺν Μάρκῳ πνευματοφόρῳ,
τῷ κατακοσμήσαντι τὴν κλεινὴν Ἀλεξάνδρειαν,
βουλευτῇ ἀλκίφρονι, νῦν, Λουκίῳ, καὶ τάγματι
Μαρτύρων ἀνωνύμων Κυρήνης, ἅμα τριάδι ἐπωνύμων.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου,
ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀγλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ ἀ' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον·
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον· Ὅσιακόν (Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμο-
λογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογή-
σω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρα-

νοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν Σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον....

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Σεμνύνεται Κυρήνη ἡ περιόδοξος
τῇ ὑμῶν προστασία καὶ ἀντιλήψει,
Ἅγιοι πανεύφημοι, Ἀπόστολοι, Ἱεράρχαι καὶ Μάρτυρες·
ὑμεῖς γὰρ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες
καὶ Κύριον δοξάσαντες λόγοις καὶ πράξεσιν

ἀπήλθετε Αὐτῷ αἰωνίως συνευφραίνεσθαι,
τῷ παρέχοντι πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οἷ ἡ Ἀκροστιχίς:

«Κυρήνης θεόλεκτον ὕμνῳ σμῆνος Ἀγίων. Χ.»

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἰγρὰν διοδεύσας.

Κυρήνης θεόλεκτον ὄρμαθὸν
Ἀγίων ἐν ὕμνοις
εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ,
Ποιμένας σεπτοὺς καὶ Ἀποστόλους
σὺν τοῦ σταδίου πρωτάθλοις καὶ Μάρτυσιν.

Υμνοῦντες ἐκθύμως τὰς ἱεράς
ὑμῶν ἀλγηθόνας
καὶ ἰδρωτάς καὶ ὀχετοὺς
αἱμάτων θερμὰς ὑμῶν πρὸς Κτίστην
λιτάς, Κυρήνης, αἰτούμεθα, Ἅγιοι.

Ρωννύμεθα πάντες ὑμῶν εὐχαῖς
Θεοῦ πρὸς τὸν Λόγον,
ἀντιλήπτορες καὶ φρουροὶ
Κυρήνης, φωσφόροι Ἱεράρχαι
καὶ Ἀποστόλων χορεῖαι σὺν Μάρτυσι.

Θεοτοκίον.

Ημόνη μερόπων καταφυγὴ
ἐν κλύδωσι βίου

καὶ ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς,
ἐπάκουσον σοῦ τῶν δεομένων
ἱκεσιῶν, Θεοκῦμον πανάχραντε.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νῦν τιμῶντές σε, Μάρκε,
ὡς φωτιστὴν πόλεως
τῆς Κυρήνης καὶ οἰκουμένης
πάσης ὑμνοῦμέν σε,
τὸν τῆς Μαρίας υἱὸν
καὶ Πέτρου τοῦ πανευφήμου
συνεργόν, συνέκδημον
καὶ συνακόλουθον.

Ἡ τοῦ Μάρκου, Μαρία,
μῆτερ σεμνή, οἶκόν σου
ἔδωκας δειπνῆσαι Κυρίῳ
τῷ Παντοκράτορι
σὺν Μαθηταῖς τοῖς Αὐτοῦ
πρὸ πάθους τοῦ σωτηρίου
ἐν Σιών, πανεύφημε
γῦναι καὶ πάντιμε.

Σαγηνεύσας, Βαρνάβα,
ἔθνη τοῖς σοῖς ῥήμασι
Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας
σὺν Παύλῳ ἰδρύσας,
ἐκ σοῦ πατρὸς ἀληθῶς

ὁ Κυρηναῖος ὑπάρχων,
ἔνθεε Ἀπόστολε,
Κύπρου διάκοσμε.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε,
Χριστιανῶν καύχημα,
γλυκασμέ τῶν θείων Ἀγγέλων
καὶ καταφύγιον
ἐμπεριστάτων πιστῶν,
ἡμᾶς ἀεὶ ἐλεοῦσα
μὴ ἐλλείπης, Δέσποινα,
σὲ μακαρίζοντας.

Κάθισμα. ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Σίμων ἔνθεε, Κυρήνης γόνε,
ὁ ἀράμενος Σταυρὸν Κυρίου
ἀκουσίως καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν σταύρωσιν
καὶ ἐκουσίως κηρύξας τὸ ὄνομα
ἐν τῇ Συρίᾳ Αὐτοῦ τὸ πανάγιον,
καταξίωσον ἐπαίρειν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε
ζυγὸν τὸν ἐλαφρὸν Χριστοῦ ἀείποτε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Παντευλόγητε Θεογεννητήτορ,
καταφύγιον ἐμπεριστάτων,

θλιβομένων ἀλγεινῶς παραμύθιον
καὶ προσευχῆς ταχυδρόμε τῶν δούλων σου
πρὸς τὸν εὐΐλατον Τόκον καὶ Κτίστην σου,
σκέπε πάντοτε καὶ ῥύου δεινῆς κακώσεως
καὶ βλάβης δυσμενοῦς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Εὐστοργίας ἀκρώρεια,
Ἀλεξάνδρου Μήτηρ καὶ Ῥούφου πάνσεμνε,
Παύλῳ θείῳ διηκόνησας,
τῷ μητέρα σε ἐπονομάζοντι.

Οὐρανόθεν, Ἀλέξανδρε,
στέφος μαρτυρίου χρυσοῦν ἀπέιληφας,
Ἐπισκόπου Ῥούφου ὁμαίμε
καὶ υἱὲ τοῦ Κυρηναίου Σίμωνος.

Λαμπηδῶν, Ῥοῦφε πάμφωτε,
πέφνηας Κυρήνης, ἧς ἐχρημάτισας
Ἱεράρχης ἐνθεώτατος
καὶ χειραγωγὸς πιστῶν πρὸς θέωσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥεοῦσα τοὺς δούλους σου
μὴ ἐλλείπης ὕμνοις σε μεγαλύνοντας,
εὐσυμπάθητε Παντάνασσα,
Κεχαριτωμένη Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Κέρας ἀθλητῶν
Ἱερομαρτύρων πέφηνας,
Ἱεράρχα τῆς Κυρήνης εὐπρεπές,
ὁ Χριστὸν δοξάσας ἄθλοις σου, Θεόδωρε.

Τεῖχος ἀρράγες
εὐσεβείας, μάκαρ Λούκιε,
ἀνεδείχθης, ἀρχιθῦτα εὐλαβές
τῆς Κυρήνης καὶ πυρσέ Χριστοῦ τῆς πίστεως.

Ῥῶλον ἀθλητῶν
ὡς γενναίων, πάνυ Λούκιε,
σὲ κατέγνωμεν, Κυρήνης βουλευτά,
μαρτυρίου ὁ λαβῶν ἐν Κύπρῳ στέφανον.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν
παρακλήσεσι, Μητρόθεε,
καταπαύουσα σκιρτήματα σαρκός,
Ἐλεοῦσα, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Υπέριμον μνήμην μεγαλύνοντες
τὴν ὑμῶν, πανευσθενεῖς ἀθληφόροι,
Ἄρῶα Μάρτυς, Κυπρίλλα ὀλβία
καὶ σὺν Λουκία συνάθλων ἀνώνυμε

τοῦ Θεοδώρου γυναικῶν
τοῦ σεπτοῦ δήμε, Κτίστην δοξάζομεν.

Μνημόνευε τῶν μνημονευόντων σου
Κυρηναῖε ἰσαπόστολε, Σίμων,
ὁ τὸν Σταυρὸν ἐπωμάδιον ἄραι
ἀγγαρευθεῖς, σταυροφόρε πανεύφημε,
ἄχρι τοῦ λόφου Γολγοθᾶ
τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος τῆς κτίσεως.

Νικήτορας κατ' ἐχθίστου δείξατε
τοὺς ὑμᾶς πανευλαβῶς εὐφημοῦντας,
Θεόφρον Ῥοῦφε σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ
καὶ τῇ μητρὶ τῇ ὑμῶν, εὐωδέστατα
Κυρήνης ῥόδα, εὐσεβῶν
Χριστωνύμων καρδίας ἠδύνοντα.

Θεοτοκίον.

Ῥαῖισμα τῶν μητέρων, Δέσποινα,
καὶ ἀγλαῖισμα παρθένων, συντήρει
ἀγνήν ἡμῶν νεολαίαν καὶ σκέπε
τοὺς ἐκζητοῦντας τὴν χάριν σου, ἄχραντε,
καὶ σὴν ἐτοίμην ἀρωγὴν
ἐν τοῦ βίου δειναῖς περιστάσεσι.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Αγίων δῆμον Κυρηναίων εὐφημήσωμεν,
τῆς εὐσεβείας καὶ χρηστότητος κλεῖσματα,
Ἀποστόλους, Ἱεράρχας καὶ Ἀθλοφόρους,

διαφόροις ἐν καιροῖς τοὺς διαλάμπαντας
ὡς αὐγάσματα τῆς πίστεως φωτόλαμπρα,
πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Σμῆνος πανάγιον.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγιοι τῆς Κυρήνης,
Ἀθληταί, Ἱεράρχαι
καὶ Κήρυκες Χριστοῦ ἀληθείας,
οἱ φωτίσαντες μαρμαρυγαῖς
τῶν ῥημάτων πάντας ἐν σκιᾷ, ἐνδοξοί,
κειμένους, διαλύσατε
τὸν ζόφον τῶν ὑμῖν βοώντων·
Χαῖρε, Θεόδωρε ἀθλοφόρε·
χαῖρε, ὦ Λούκιε θεοφόρε.
Χαῖρε, Παρακλήτου, Βαρνάβα, ὁ ἔνοικος·
χαῖρε, Θεανθρώπου, Μαρία, διάκονος.
Χαῖρε, Μᾶρκε ἱερώτατε, Πέτρου θείου συνεργός·
χαῖρε, Σίμων ἐνθεώτατε, σταυροφόρος ὁ σεπτός.
Χαῖρε, ρεῖθρον, Ἄρσα καλλιμάρτυς, ἀνδρείας·
χαῖρε, ῥόδον, Λουκία, ψυχικῆς εὐγενείας.
Χαῖρε, Ἀλέξανδρε, Μάρτυς στερρότατε·
χαῖρε, Ἐπίσκοπε Ῥοῦφε θειότατε.
Χαῖρε, φανός, Κυπρίλλα, Μαρτύρων·
χαῖρε, λαμπρὸς χορὸς ἀθλοφόρων·
Χαίροις, Σμῆνος πανάγιον.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας,
ἧτοι τῆς ΚΗ' Νοεμβρίου. Εἶτα λέγομεν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ σύναξιν ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἐν τῇ Κυρήνῃ διαλαμψάντων Ἁγίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας, τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτῶν Βαρνάβα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου, τοῦ Ἀποστόλου Σίμωνος, τοῦ ἀραμένου τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἧς τὸ ὄνομα οἶδε Κύριος, τῶν υἱῶν αὐτῶν, Ἀποστόλου Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀποστόλου Ῥούφου, τοῦ Ἀποστόλου Ὀνησιφόρου, τοῦ Ἀποστόλου Λουκίου, τῆς ἀποστολικῆς παιδείσκης ἐν τῇ οἰκίᾳ Μαρίας Ῥόδης, τοῦ Ἐπισκόπου Ῥούφου, μετασχόντος τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, Θεοδώρου προεξάρχοντος Ἐπισκόπου Κυρήνης, τοῦ Ἱερομάρτυρος μετὰ τῶν μαθητριῶν αὐτοῦ, Κυπρίλλας, Ἀρόας καὶ Λουκίας, Θεορώρου ἑτέρου Ἐπισκόπου Κυρήνης, Ἱερομάρτυρος, τοῦ Μάρτυρος Ἁγίου Λουκίου, τοῦ Βουλευτοῦ, καὶ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ, Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Διγνιανοῦ, τοῦ διακόνου τοῦ ἑτέρου Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, Εἰρηναίου καὶ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ Σεραπίωνος καὶ Ἀμμωνίου, τῆς Ἁγίας Τρυφωνίας, τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, παρθενομάρτυρος Κυρίλλας ἢ Σύριλλας καὶ σὺν τούτοις τοῦ ἐπισκέπτου Τροπαιοφόρου, Ἁγίου Γεωργίου.

Στίχοι.

Κυρήνης σμῆνος θεοειδὲς Ἁγίων,
Χριστοῦ κλῆσιν ὠμολογήσατε πίστει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον
καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σίμων, ὁ τοῦ Κυρίου
τὸν Σταυρὸν ἄρας, κλῆσιν
Αὐτοῦ ἐκήρυξας
ἐν οἰκουμένη τριβους
ἐνθέων Ἀποστόλων
καὶ κηρύκων τῆς πίστεως
βαδίζων, ἄνερ σεπτὸς
καὶ σταυροφόρε, χαίρων.

Μαρτυρίου ἐν Κύπρῳ,
βουλευτὰ τῆς Κυρήνης,
τρισμακάρο Λούκιε,
τὸ στάδιον ἐκθύμως
διήγυσας καὶ στέφος
ἀφθαρσίας ἀπειλήσας
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Χριστοῦ,
τοῦ θείου στεφοδότου.

Ἡ πανένδοξος μήτηρ
Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου,
ἐνθέου Σίμωνος

ἡ σύνευνος, τιμάσθω
παρὰ τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Κυρήνης, ἧς βλάστημα
ὑπῆρχε θεοειδὲς
αὐτὴ καὶ μυροβόλον.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου σαρκίου
τὰ σκιρτήματα τάχος,
Θεογεννήτρια,
Κυρία Ἐλεούσα,
καὶ ζώωσόν μου πνεῦμα,
θαυμαστὴ μητροπάρθενε,
τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ
εὐλογημένη Μῆτερ.

Ῥδὴ ἡ'. Τὸν Βασιλέα.

Οὐρανοδρόμον
ὑπόδειξόν μοι πορείαν,
ἣν ἀθλήσει ἐβάδισας, Μάρτυς
Ἱεράρχα, χαίρων,
Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Στῦλος ἀνδρείας
ὑπάρχων, Λούκιε σῶφρον,
Ἱεράρχα Κυρήνης γενναῖε,
ῥάβδω σῶν ῥημάτων
ἑστήριξας σοὺς ἄρνas.

Ἀρόα Μάρτυς
σὺν τῇ ἀλκίμῳ Κυπρίλλῳ
καὶ Λουκίᾳ, στολὰς παρθενίας
τὰς ὑμῶν αἱμάτων
ἐχρώσατε ῥανίδας.

Θεοτοκίον.

Γῆθεν πρὸς δόμους
ἀθανασίας σους δούλους,
Ἐλεοῦσα, κατεύθυνον πάντας
μεγαλύνοντάς σε,
Κυρία Θεοτόκε.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰθύντορες Κυρήνης
τοῦ λαοῦ πρὸς πόλον
ᾤφθητε, Ῥοῦφε σοφὴ καὶ Θεόδωρε,
σὺν τῷ Λουκίῳ τῷ θείῳ,
ἱεροφάντορες.

ᾠς βάθρα εὐσεβείας,
Μάρκε καὶ Βαρνάβα,
ὑμῶν τὴν μνήμην τὴν πάνσεπτον σέβοντες
ὑμῶν μαρτύριον θεῖον ἐγκωμιάζομεν.

Νῦν, Ἅγιοι Κυρήνης,
βοηθῆσαι πᾶσιν

ὕμᾱς τιμῶσιν ἐν ἄσμασι σπεύσατε
καὶ εὐλαβῶς ἐκτελοῦσιν ὑμῶν τὴν σύναξιν.

Θεοτοκίον.

Χαρίτωσον, Παρθένε,
Κεχαριτωμένη,
τῶν εὐσεβῶν, Ἐλεοῦσα, συστήματα
Ἁγίων δῆμον Κυρήνης ἐγκωμιάζοντα.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγίων εὐφημήσωμεν
Κυρήνης τὰ συστήματα
ἐξ Ἀποστόλων φωσφόρων,
Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων
συγκείμενα κραυγάζοντες·
Ἡμῶν προστάται πέλετε
καὶ θεῖοι ἀντιλήπτορες
τῶν εὐλαβῶς συνελθόντων
ὑμῶν τὴν σύναξιν μέλψαι.

Θεοτοκίον.

Χριστιανῶν κραταίωμα
καὶ σθένος καὶ ὄχρῳμα
καὶ θεία σκέπη, Παρθένε,
Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ἰψίστου,
ἡ ἐλεοῦσα ἅπαντας
τοὺς σοὶ πιστῶς προσφεύγοντας,

εὐλόγει καὶ ἀγίαζε
καὶ περιφρούρει σοὺς δούλους
εἰς τοὺς αἰῶνας αἰώνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βαρνάβα σεπτὸν ἀνεψιόν,
κατὰ πνεῦμα ἔνθεον
υἶόν τοῦ Πέτρου, τιμήσωμεν,
λόγοις φωτίσαντα
τὸν λαὸν Κυρήνης
ἐν σκιᾷ καθεύδοντα
εἰδώλων τῆς ἀπάτης, θεόπνευστον
Μᾶρκον, συγγράψαντα
Εὐαγγέλιον τὸ ἅγιον
καὶ Μαρτύρων
ἀνύσαντα σκάμματα.

Κυρήνης τὸν γόνον, τοῦ Χριστοῦ
τὸν Σταυρὸν ἀράμενον
ἐπὶ τῶν ὤμων, τιμήσωμεν,
Σίμωνα πάντιμον,
καὶ ἁγιασθέντα
τῶν ἰδρώτων ρεύμασι
καὶ θρόμβοις τῶν αἱμάτων, γηθόμενοι,
Τούτου, κραυγάζοντες·

Χαῖρε, πόθῳ ὁ τὰ σκάμματα
Ἀποστόλων
βαδίσας, θειότατε.

Θεόδωρον μέλψωμεν πιστοὶ
τὸν Ἱερομάρτυρα,
Λούκιον, θεῖον Ἐπίσκοπον,
Ῥοῦφον, Ἀλέξανδρον
καὶ αὐτῶν Μητέρα,
Βουλευτὴν νῦν Λούκιον,
Κυπρίλλαν καὶ Λουκίαν πανύμνητον
σὺν τῇ στερῆρόφρονι
τῇ Ἀρόα, ἀντιλήπτορας
τῆς Κυρήνης
καὶ θεῖους κοσμήτορας.

Πιστῶν αἱ χορεῖαι εὐλαβῶς
συναχθεῖσαι σήμερον
Ἁγίων μέλψωμεν σύλλογον
πανιερώτατον
εὐκλεοῦς Κυρήνης
ἐκβοῶντες· Ἐνθεοὶ
Ἀπόστολοι, στερῆροὶ Καλλιμάρτυρες
καὶ παμμακάριστοι
Ἱεράρχαι, ἐποπτεύετε
οὐρανόθεν
ὑμᾶς τοὺς γεραίροντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες εὐλαβῶς συναχθέντες
κοινοῖς ἐν ὕμνοις ἐγκωμιάσωμεν σήμερον
πάντας τοὺς ἐν διαφόροις χρόνοις διαλάμπαντας
Ἁγίους τῆς Κυρήνης ὑπὲρ ἥλιον
ἐν κατανύξει κραυγάζοντες·
Ἀπόστολοι πνευματέμφοροι καὶ Ἱεράρχαι θεόσοφοι
σὺν Μαρτύρων καλλινίκων χορείαις,
οἱ λόγοις καὶ πράξεσι Θεῶ εὐαρεστήσαντες,
μὴ παύσησθε Αὐτὸν ἡμῖν ἰλεούμενοι
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ ὑμῶν τὰ κατορθώματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε,
Θεοτόκε Παρθένε,
καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον,
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον,
τὴν ἀρῥαγῆ προστασίαν,
καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος
τῶν Ἁγίων ἢ γ' καὶ ἡ σ' ῥδή.

Ἀπόστολος· πρὸς Γαλάτας (Κεφ. ε' 22 - σ' 2).
Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶ, χαρά,...

Ζήτηι τῷ Σαββάτῳ τῆς ΚΖ' Ἑβδομάδος.

Εὐαγγέλιον· κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. ιγ' 17-23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...

Ζήτηι τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ' Ἑβδομάδος.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, θεία σύναξις παμφαῶν
τῆς Κυρήνης ἄστρων,
φωτισάντων πᾶσαν τὴν γῆν,
Ἱεράρχαι θεῖοι,
Ἀπόστολοι φωσφόροι
καὶ σμῆνος Ἀθλοφόρων
ἄξιθαύμαστον.

Λούκιε, θειότατε Βουλευτά,
σὺν σεμνῇ Λουκία,
τῇ Ἄρῳα τῇ εὐσταλεῖ
καὶ σὺν τῇ Κυπρίλλα
καὶ θείῳ Θεοδώρῳ,
ἀνώνυμοι Κυρήνης
χαίρετε, Μάρτυρες.

Μᾶρκε σὺν Μαρία, τῇ σῆ μητρί,
θεαυγῆς Βαρνάβα,
σταυροφόρε Σίμων σεπτέ,
Ῥοῦφε σὺν μητρί σου
καὶ πάνυ Ἀλεξάνδρῳ,
ἀλκίφρονες Κυρήνης,
χαίρετε, Ἅγιοι.

Μάρτυρες ἀνώνυμοι τοῦ Χριστοῦ
οἱ ἀναιρεθέντες
ἐν Κυρήνῃ ὡσπερ ἄμνοι
πίστεως, τοῦ πόλου
διακοσμεῖτε δόμους
συγχαίροντες Μαρτύρων
δήμοις ἀείποτε.

Τετράστιχον.

Ἀθανάσιον, Κυρήνης Ἐπίσκοπον,
περιφρουρεῖτε, Κυρηναῖοι Ἅγιοι,
ὑμῶν ὁμόζηλον πέλοντα ἀγώνων
καὶ ὑμᾶς τιμῶντα, βοᾷ Χαραλάμπης.

Τρισσεῦον Κύριε Ἐλέησον,
ὡς ἐν τῇ λιτῇ τοῦ Ἁγίου Ὄρους
διὰ τοὺς ἐν Κυρήνη Ἁγίους

Ἀθλητὰ Θεόδωρε, * τῆς Κυρήνης Πρόεδρε, δώρησαί μοι
χάριν σου.

Μᾶρκε πνευματέμφορε, * τοῦ Εὐαγγελίου σου * ἀστρα-
παῖς με λάμπρυνον.

ᾠ Βαρνάβα ἔνθεε, * οὐρανόυ χάριτος * πλησον τοὺς ἰκέ-
τας σου.

Μάρκου μήτερ πάντιμε, * ὦ Μαρία, οἶκόν με * δεῖξον
Θείας Χάριτος.

Σίμων εὐσυμπάθητε, * Κυρηναῖε, ἄρόν μου * τὸν σταυρόν
τῶν θλίψεων.

Βλάστημα, Ἀλέξανδρε, * Κυρηναίου Σίμωνος, * σθένους
νάμα βλῦσόν μοι.

Ῥοῦφε, γόνε Σίμωνος, * Κυρηναίου, ῥόδον με * δεῖξον
ἀγιότητος.

Σίμωνος ὁμόζυγε, * Παύλου ἢ συνέκδημος * σπεῦσον βο-
ηθῆσαί μοι.

Ἰεράρχα Λούκιε * τῆς Κυρήνης, ἴθουνον * πρὸς Θεὸν ἰκέτας
σου.

Βουλευτῶν ὠραίισμα, * Λούκιε καλλίνικε, * ἀκλινῶς βο-
ήθει μοι.

᾽Ωλουκία, ἄνωθεν * καὶ Κυπρίλλα, δότε μοι, * σὺν Ἀρόα,
δύναμιν.

Μάκαρ Ἀριστόβουλε,* Ἀποστόλων σύσκηνε, * φώτιζε
τὰς τρίβους μου.

Τροπαιοῦχε Ἅγιε, * θαυμαστὲ Γεώργιε, * φρόνημά μου
πτέρωνε.

᾽Ως Χριστοῦ τῆς πίστεως* φῶς, Ὁνησιφόρε, σὲ * μέλπων
ζόφου ῥύομαι.

᾽Ρόδη, ῥόδον δεῖξόν με * ᾧ παιδίσκη φίλεργε, * σάλπιγγα
χρηστότητος.

Εὔσημε Διγδιανέ, * σὺν Λουκίῳ δεῖξόν με * ὄλβον θείας
πίστεως.

Τῆς Κυρήνης Πρόεδρε, * Ῥοῦφε, Ὁρθοδόξου με * ἔμπλη-
σον φρονήματος.

Δώρημα, Θεόδωρε, * τῆς Κυρήνης τέλειον, * δώρησαί μοι
χάριν σου.

Σεραπίων δότε μοι, * Εἰρηναῖε, φρόνημα * θεῖον καὶ Ἀμ-
μώνιε.

Τρυφονία, εὖοσμον * τῆς Κυρήνης βλάστημα, * ἥδυνον τὸν
βίον μου.

Κύριλλα, πανεύοσμον παρθενίας κύμινον, σκέπε τοὺς τι-
μῶντάς σε.

Κύριλλα, πανένδοξε * τοῦ Χριστοῦ ἀθλήτρια, * ῥύου με
στενώσεων.

Τροπάριον πρὸς Κύριον δεητικόν.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Σῶτερ, τὸ φῶς ἡμῶν, ἡ ζωὴ
καὶ ἡ ἀνάστασις, θεόθεν περίσκεπε
καὶ φρούρει τὸν Ἱεράρχην
Κυρήνης τὸν εὐλαβῆ,
τῆς ἀγάπης στῦλον,
Ἀθανάσιον,
Ἁγίων δεήσεσι
Κυρηναίων, φιλόανθρωπε,
τῶν Ἀποστόλων,
Ἐπισκόπων συστήματος
καὶ συντάγματος
Ἀθλοφόρων, πανύμνητε,
ᾧνπερ τὰ κατορθώματα
ὑμνεῖν κατεπέιγομαι
εὐτάκτως, ὁ πολυτλήμων
δοῦλος τῆς Σῆς ἀγαθότητος
καὶ γνήσιος φίλος
τοῦ Κυρήνης Ἐπισκόπου,
τοῦ οὐρανόφρονος.

